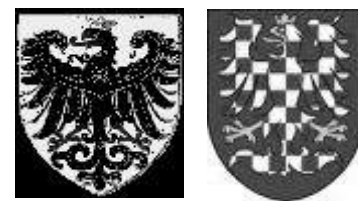

NOVINY

Volume 6 Issue 002 (692)

CZECH AND SLOVAK AUSTRALIAN NEWSPAPER

12. I. – 25. II. 2026

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

S tručné zprávy.

Pondělí 12. ledna
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

Na internetu se množí povídání nejen co za války vojáci ruské a německé národnosti natropili, ale i co naši soudruzi, většinou beze jména, neb jsou dodnes soudruhy, dělali pod ochranou, co za zla natropili. Často to vyznívá jako kdyby oběťmi teroru byli jen čestní komunisté (ti jsou jmenováni), které nevýslovně trápili zlí komunisté, bezejmenní komunisté.

To všechno je jen politika. Národní socialisté mají nálepku nacisté či fašisté a jsou údajně pravcovi, kdežto socialisté mají (asi jako nenárodní?) s komunisty nálepku levicoví. Když si dáte práci a podíváte-li se zblízka tak je to všechno stejné. Rozdíl asi jako mezi Coles and Woolworth. Dokonce jsem slyšel, že obě firmy vlastní stejný konglomerát. Stejně zboží, podobné ceny. Jen snaha zmást a zblbnout obyčejné občany, kteří jim bohužel skočí na špek. Vidím to sám, když můj známý tvrdil, že nesnáší komunisty a všechny ty, kteří odsuzují pana Mašinu a jeho druhy a najednou otočí o 180 stupňů a zbožňuje jenerála, který je komunista, byl u vojenské rozvědky (pročež nemohl být u StB) a otevřeně nesnáší pana Mašinu.

Řekli bychom si pomáhat.

Další krok EU k vlastnímu ožebračen

Benjamin Kuras

Evropská komise pokračuje ve svém svatém poslání pomáhat celému světu na úkor Evropanů, jak se chystá jedním podpisem zničit evropské zemědělství, vykácat jihoamerické deštné pralesy, zamořit ovzduší dálkovou přepravou, otrávit evropské strávníky toxickými potravinami, obohatit Jižní Ameriku, ale oklikou i Putinovo Rusko, a ještě si při tom sabotovat Green Deal. Efektivnější vládnutí by sotva kdo dokázal vymyslet.

Ten podpis bude na obchodní dohodě se sdružením jihoamerických zemí Brazílie, Argentina, Uruguay a Paraguay zvaným Mercosur schválené v Bruselu 3. září. Ještě by ji sice mohl zastavit Evropský parlament, ale na

ten raději nespolehejme, kde by europoslanci vzali čas nějaké obchodní dohody číst, tím méně chápat, tím méně zpochybňovat neomylnost Komise. Trochu by s ní ještě mohly zakvedlat členské státy v Radě EU, takže by našim politikům prospělo nad ní zpozornět. Poláci už brbají, a hodně hlasitě. Proč, si objasníme za chvíli.

V dohodě jde v kostce o to, jak oboustranným zrušením cel pomoci vzájemnému exportu a importu. Brusel doufá, že to pomůže evropskému průmyslu, Buenos Aires a okolí se těší, jak Evropě prodá víc potravin, neboť nic moc jiného v nabídce nemá. Dohoda se plácá po zádech pýchou nad tím, jak „představuje win-win pro EU i Mercosur, vytváří možnosti růstu, nové pracovní příležitosti a

udržitelný rozvoj pro obě strany“. A nad svými bohublíbými výdobytky, jimiž jsou tyto stěžejní:

- Zvyšují bilaterální obchod a investice snížením tarifových obchodních bariér.
- Vytvářejí stabilní a předvídatelná pravidla obchodu a investic.
- Pomáhají zajistit

udržitelný přístup k surovinám a tak posilují evropskou ekonomickou bezpečnost.

- Pomáhají EU a Mercosuru utvářet globální obchodní pravidla v souladu s nejvyššími standardy EU.
- Vysílají mohutný signál světu ve prospěch pravidly řízeného ochodu zamítajícími protekcionismus.
- Těsněji integrují hodnotové řetězce mezi našimi dvěma regiony a tím pomáhají průmyslovým odvětvím na obou stranách zůstat konkurenceschopná na globálním trhu.

- Promítají naše hodnoty prostřednictvím podrobných závazků týkajících se obchodu a udržitelného rozvoje, včetně klimatických změn a pracovních podmínek.
- Prosazují sdílené hodnoty a udržitelný rozvoj, včetně posilování práv pracujících, boje proti klimatické změně, zajištění ochrany životního prostředí, a povzbuzování odpovědného podnikatelského chování.

Jestli vám to, s tím věčným „udržitelným rozvojem“ a „prosazováním sdílených hodnot“, připadá jako obvyklý euroblábol, nejste sami. Má to všechno několik háčeků, z nichž základní je tento: Zatímco jihoamerické potraviny bez dovozního cla cenově podrazí potraviny evropské, evropské průmyslové výrobky narazí v

Mercosuru na tvrdou konkurenci výrobků asijských, hlavně čínských, i kdyby ty byly oproti evropským celně zvýhodněny. Od trhu nafackováno určitě dostanou snílci o jihoamerickém úspěchu evropských automobilů.

Ale jeden z téměř zaručených úspěchů oslaví německý kolos výrobců chemických pesticidů, který jinak směřuje ke krachu od té doby, co je EU ve svém zemědělství zakázala. Ti jsou také největšími fandí dohody, s vehemetní podporou vrchní komisařky „VdL“. Jihoameričanům to umožní rozšířit, zefektivnit a tedy i zlevnit produkci potravin. Pro tu zrychlí už delší dobu systematickou likvidaci deštních pralesů v době, kdy by jich planeta naopak potřebovala víc, má-li se podle většiny vědců redukovat kyslíčník uhlíčitý. Těmto potravinám dohoda EU-Mercosur otevře evropský trh, čímž jednak v nefér konkurenci podrazí ceny přírodněji pěstovaným potravinám evropským, jednak zaplaví evropské žaludky přesně těmi toxiny, jež evropští zemědělci používat nesmějí. Bruselští autoři této dohody nepřehlédli riziko ztrát a bankrotů evropských zemědělců. A tak – jako by celkové dopady dohody nebyly už dostatečně absurdní – Evropská komise chlácholí znepokojené farmáře EU lízátkem „podpůrného fondu“ ve výši 6,3 miliardy eur. A do příštího rozpočtu Společné zemědělské politiky slibuje přidat „příjmovou podporu“ 300 miliard. Čili s přibližně takovou ztrátou z dohody počítá. Kde ty prachy sebere, neví ani Pánbůh.

Není divu, že farmářské asociace brblají. „Ekonomicky a politicky ničivá pro evropské zemědělce, venkovské komunity i spotřebitele“, shrnula ji jedna z těch vlivnějších jmenem Copa-Cogeca. Udivující však je, že ze všech evropských politiků proti dohodě hlasitě protestují jen Poláci. Za ty bývalý premiér Morawiecki varoval, že dohoda je „smrtným ohrožením polského zemědělství“. A jako jediný veřejný komentátor si všiml, že (při brazilské obchodní spolupráci s Ruskem) „místo, aby peníze zůstávaly v Evropě, potečou do Brazílie a odtamtud do Ruska.“ A našim politikům by slušelo se Evropské komise co nejdřív zeptat, kdy už se konečně přestane starat o blaho celé planety na úkor svého vlastního záhumenku.

Ale kdepak. Sotva se tento příběh dopsal, eurocísařovna „VdL“ už hrdě oznamovala, že EU zafinancuje nejen „rekonstrukci“, ale i „ekonomickou životaschopnost palestinského státu“. Penězi, které

nemá a bude muset ukrást svým poddaným na daních, greendealových odpustkách, migračních paktech nebo pokutách za dezinformace. Z bezmála osmdesátileté ekonomické životaschopnosti onoho palestinského státu můžeme spolehlivě vyčíst, že toto zafinancování bude dlouhodobé a potrvá do totálního ekonomického zhroucení Evropy. Za bujarého veselí krkolomně bohatých šejchátů, jimž zůstanou všechny peníze na zafinancování přeměny Evropy v palestinský stát. Jak kdysi napsal kterýsi vtipálek, „tak dlouho budeme vyvážet demokracii, až nám žádná nezůstane“.

Pravda a láska.

George Švehla

Tak nevím, ale homo sapiens sapiens dostal své jméno asi omylem. Copak je na jeho lidské společnosti moudrého? Vždyť celá jeho známá minulost a dějiny včetně i toho neznámého co se zachovalo jen jako báje a skazky z doby předpotopní jsou kroniky válek. Lidský druh mezi sebou válčí od nepaměti, a daleko krutěji, než to dovede kterýkoliv zvířecí druh. Proto snad považují úsloví, že „pravda a láska zvítězí“ za zcestné. Tyto atributy nebyly druhu homo do kolébky dány.

Pomineme-li hrůzy a horory které každý válečný konflikt v lidské společnosti způsobuje, nebýt válek tak bychom snad ještě pobíhali divokou přírodou s kyji v chlupaté pracce. Byly to právě války ve kterých vždy poskočila technologická vyspělost společnosti o skok kupředu, i když to mnohdy znamenalo i technologii v zabíjení protivníka. Rozvoji umění a jiné kráse války moc nepřejí, zrovna tak jako i životnímu prostředí. Nebyl to jen projet Manhattan https://en.wikipedia.org/wiki/Manhattan_Project který nám dal první nukleární zbraň v době 2. světové války, ale i řada dalších od dob úsvitu dějin lidské společnosti. Od doby sumerské, přes řeckou a románskou. A nebyla to pouze společnost evropská, kterou si málem podmanil velký Džingis Chán z dalekého východu. https://en.wikipedia.org/wiki/Yuan_dynasty Je to jev globální a na každém kontinentu se lidičky mezi sebou, jak v historii tak i doposud úspěšně vraždí.

Dokončení na straně 7 vpravo.

Pondělí 12. ledna

Filip Turek bude vládní zmocněnec pro Green Deal
Grónská vláda odmítá připojení k USA
Rutte ujistil, že NATO posílí bezpečnost v Arktidě
Polský exministr dostal v Maďarsku politický asyl
Mrazy ve Finsku klesly pod 40
Macinka jednal s polským protějškem,také o V4
Babiš s Havlíčkem zveřejnili dosud utajované údaje o muniční iniciativě
A Penta zakoupí šest nemocnic
U nás pod mrakem, slabý mráz, odpoledne sněžilo

Úterý 13. ledna

Jihokorejská prokuratura žádá trest smrti pro exprezidenta Jun Sok-jola
A Trump slovně podpořil íránské odpůrce islamistické diktatury
Maďarsko oznámilo termín voleb – bude to 12. dubna
Íránská diktatura vypnula internet a zmikly servery podporující nezávislost Skotska
Jako vždy nezklamala Nerudová která prohlásila že se mladí lidé nehlásí do armády protože v ČR není dovoleno manželství pro všechny.
Sněmovna zahájila jednání o důvěře vládě
Opozici se nepodařilo odvolat Okamuru z vedení sněmovny
A Senát bude vybírat nového ombudsmana ze šesti kandidátů
Úterní ledovka měla za následek vlnu úrazů
U nás ráno ledovka, před den obleva

Středa 14. ledna

Sněmovna nadále bádá o důvěře vládě
Dánsko a Gronsku nadále nechťejí americkou aneksi
Maďarská opoziční strana zvyšuje náskok nad Orbánem
Írán vyhrožuje popravami demonstrantům, pokroková fronta k tomu mlčí ale prezident Donald Trump ve středu uvedl, že mu bylo „z důvěryhodného zdroje“ sděleno, že plány na popravy v Íránu byly zastaveny.
Madurovu ochranu měla ochromit tajná zbraň USA
Babiš a Pavel mají nadpoloviční důvěru občanů
Turek bude vládní pověřenec na smlouvu
Feri má na krku další znásilnění
U nás obleva se všemi negativy

Čtvrtek 15. ledna

Polský premiér Tusk varuje před koncem světa, pokud by USA zasáhly v Grónsku
A Donald Trump v Bílém domě jednal s venezuelskou opoziční političkou Mariou Corinou Machadovou
Rusům o čtvrtinu klesly příjmy z ropy
Francouzský prezident Macron má moncla na oku
Babišova vláda dostala důvěru,všech 108 hlasů pro Zúna při interpelacích opět podpořil Ukrajinu
Babiš se nenechá vydat soudu ve věci Čapího hnízda
Exposlanec Feri zůstává ve vězení, rozhodl soud
Prezident Pavel potají odjel na Ukrajinu
U nás pod mrakem, přes den do 5°C, večer se ochladilo

Pátek 16. ledna

Rusové poničili Ukrajině už všechny elektrárny
Trump hrozí uvalit cla na země, které si nepřejí, aby Grónsko spadlo pod USA
Fico se chystá na schůzku s Trumpem
Putinův poradce chce hodit atomovku na Německo
Sněmovna vyzvala prezidenta, aby jmenoval Turka ministrem
Rakušan nebyl zvolen místopředsedou sněmovny
Senátor Čunek spadl ze střechy
Sazka změnil název na Allwyn
U nás pod mrakem, ráno mrazík, přes den nad nulou

Víkend 17. – 18. ledna

Fico hovořil s Trumpem, také o jaderné energetice
V Sýrii je opět příměří
Bilance protestů v Íránu je 5 tisíc mrtvých
V rakouských Alpách zahynuli v lavině tři Češi
Čech Jan Darmovzal se vrací z venezuelského vězení do vlasti
A Víkendový kongres ODS ustavil nové vedení v čele s předsedou Kupkou
Ministr zahraničí Macinka kritizoval prezidenta Pavla kvůli českým letounům nabídnutým Ukrajině
Prezident Pavel vysvětlil, že půjde o obchod nikoli dar
U nás se v neděli vyjasnilo, v noci mráz, přes den 0°C

Pondělí 19. ledna

Trump napsal do Norska, že už nemyslí na mír, když mu nedali Nobelovu cenu
Japonská premiérka Takaiči rozpustí parlament
Francie a Německo se nechťejí nechat vydírat USA
Ve Španělsku se za nejasných okolností srazily vlaky
Koaliční rada se rozhodla zrušit poplatky za ČT a ČRo
Česko neprodá 4 ze svých 24 letounů L-159 Ukrajině
Babiš se nechce plést do Grónska, koupil si k tomu glóbus
A Občan se rozhodl vystřílet obecní úřad v Chřibské, jsou dva mrtví včetně střelce
U nás slunečno, ráno a večer mráz

Úterý 20. ledna

Leyenová chce, aby Evropa investovala do Grónska
Macron se odmítl setkat v Davosu s Trumpem
Bulharský prezident Radev odstoupil
Lavrov si pochvaluje, že se v Česku probudily zdravé síly
Radikální antisemita Ahmed Abed, německo-palestinský právník do čela v Berlínske čtvrti Neukölln
Ministr zahraničí Macinka podpořil přátelství s Izraelem
Česko „ještě neobdrželo“ pozvánku k účasti v Trumpově klonu OSN
A Zápasník Vémola je vyšetřován v souvislosti s pašováním kokainu ve velkém
Prezident Pavel jmenoval deset nových rektorů
U nás slunečno, mráz

Středa 21. ledna

Trump jednal v Davosu s Ruttem o Grónsku
Evroparlament pozastavil jednání o dohodě s USA
Dohodu EU s Mercosurem posoudí soud
Česko bude sál na Slovensku působit v uskupení NATO
Senát je proti zrušení poplatků na ČT a ČRo
Opoziční strany podporují Dánsko
A Kandidáty na ombudsmana jsou soudce Jírsa právnička Kostolanská
Pekarová dostala na Tchaj-wanu vyznamenání
U nás mráz, dopoledne zataženo, pak se trochu vyjasnilo

Čtvrtek 22. ledna

V Davosu došlo k dohodě o Grónsku
Macron nabádá k ostražitosti ve věci Grónska
V EP neprošlo odvolání Leyenové
A Witkoff ujišťuje o pokroku v mírových jednáních o Ukrajině
Česko dostalo pozvánku do Trumpovy Rady míru
Petr Pavel nevylučuje druhou kandidaturu
České orgány polapily čínského špiona
Státní zaměstnanci dostanou přidáno
U nás mírný mráz, pod mrakem

Pátek 23. ledna

Dánská premiérka je v Grónsku, Dánští vojáci v Grónsku dostali rozkaz v případě útoku USA bojovat
V Abú-Zabí začaly rozhovory USA – Ukrajina – Rusko
EK odloží odvetná opatření proti USA o půll roku
Francie zadržela tanker porušující sankce
Babiš bude na letišti v Čáslavi zkoumat letadla L-159
Strnadova zbrojovka vstoupila úspěšně na burzu
Hnutí ano si v sobotu zvolí Babiše jako předsedu
Učitel chtěl prověřit reakci policie, tak nahlásil střelbu v pražské škole, způsobil tak planý zásah policie
U nás slabý mráz, pod mrakem

Víkend 24. ledna – 25. ledna

Trump zpochybnil alianční oběti v Afghánistánu
Nepokoje v Minneapolisu mají další oběť
15 dánských vojáků bude v Grónsku bojovat proti invazi USA
A USA postihla sněhová bouře
ANO v sobotu opět zvolilo Babiše předsedou
Ve sbírce na generátory pro Ukrajinu se už vybralo přes 100 megaKč
A Ministr Juchelka slíbil 28 miliard na zvýšení platů ve veřejné sféře
Babiš slíbil kandidáta na prezidenta ANO+Moto+SPD
U nás víkend pod mrakem, v neděli už bylo nad nulou

Brzo i v Austrálii

Švédské gangy najímají děti, aby za ně házely granáty. Zákon je na ně totiž krátký.

Tři švédské dívky, ve věku 14, 16 a 17 let, hodily tři ruční granáty na obytné budovy v Göteborgu. Jeden explodoval před bytovým domem. Dva ne. Každá z nich dostala zaplaceno 45 000 švédských korun. To je asi 96 000 českých korun.

Nejmladší to celé organizovala. Byla naverbována online členem gangu Foxtrot „SuperMariem“, který operuje ze zahraničí. Pak obratem naverbovala šestnáctiletou. Sedmnáctiletá nesla granáty v kabelce. Jely vlakem, hodily granáty, šly domů a vybraly peníze z bankomatů. Policie je chytila díky DNA na místě činu.

Všechny tři se přiznaly. Dvě starší dívky jsou souzeny. Čtrnáctiletá? Je pod věkem trestní odpovědnosti ve Švédsku.

Je to nový obchodní model gangů ve Švédsku. Loni bylo 280 dívek ve věku 15–17 let obviněno z vraždy, zabití nebo násilných trestných činů. Děti od 11 let jsou verbovány na zakázkové vraždy. Standardní sazba za hození granátu je 50

000 švédských korun. Za vraždu 100 000 až 800 000 v závislosti na cíli.

Švédsko má nejvyšší míru násilí se střelnými zbraněmi na hlavu v EU. Útoky ručními granáty jsou téměř každodenní. Tři kriminální sítě (Foxtrot, Dalen, Rumba) jsou odpovědné asi za polovinu veškeré násilné činnosti v zemi.

Operují z Turecka, Íránu a Mexika. Rawa „Kurdská liška“ Majid řídí Foxtrot z Turecka, co byl propuštěn z vězení v Íránu. Mossad tvrdí, že spolupracuje s íránskou rozvědkou na útocích na izraelské cíle ve Stockholmu. Mikael „Řek“ Tenezos řídí Dalen z Mexika. Verbuji děti přes šifrované aplikace, protože švédský zákon nemůže trestat nikoho pod 15 let.

Švédská vláda už oznámila, že staví speciální věznice pro mládež. Právní mezera proměnila švédské děti v ideální jednorázové drony pro nadnárodní zločinecké sítě.

Švédsko bývalo i pro Skandinávii modelem soužití. Teď má devětkrát více smrtících střeleb než Norsko, Dánsko a Finsko dohromady. Premiér Ulf Kristersson přiznal, že jeho vláda „ztratila kontrolu nad organizovaným zločinem“.

Jindřich Rajchl poznamenal:

Když jsem viděl herce Jiřího Dvořáka oblečeného v mikině s trojzubcem trousit v podcastu u Nory naprostá hausnumera o přínosu ukrajinských migrantů pro ČR, jež nemají vůbec nic společného s realitou, a k tomu vykládat cosi o uvažování v souvislostech, tak mi hlavou běžela jediná myšlenka.

Kde ti potulní kejkliři bez jakéhokoliv ekonomického či právního vzdělání nabyli dojmu, že rozumí politice?

Já taky nechodím do pochybných talkshow mudrovat o tom, jak má zahrát čerta nebo tancovat ve Stardance.

Tak bych jen rád požádal všechny tyhle Dvořáky, Polívky, Hřebejky a další samozvané politology, aby přestali zneužívat své mediální známosti k šíření bludů, o kterých nevědí zhol a které bych v jakékoliv debatě vyvrátil za 30 vteřin.

Nikoho tím neohromíte - jen se tím totálně znemožňujete.

Doporučujeme si poslechnout Incorrect.cz

Politicky nekorektní zpravodajství, kde se dovíte, že všechno může být jinak...

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte \$99.99 přímo do banky ANZ,
na náš účet, ale dejte nám vědět!

Noviny :

BSB 012 030 Acc: 536002848

a aby se poznalo, kdo peníze ukládá, dejte tam vaše členské (na obálce před jménem) nebo telefonní číslo.

Děkujeme za Pomoc Novinám:

Nikdo si za těchto 14 dní nepředplatil

Akcia Monaco - príbeh z temných 50. rokov o postupnej likvidácii demokraticky zmýšľajúcich ľudí na Slovensku v réžii sovietskych poradcov

Hovorí Vám niečo pojem Akcia Monaco?

Takto nazvala Štátna bezpečnosť v temných 50. rokoch jednu zo svojich najväčších akcií - a tá sa spája práve s Bratislavou.

Na jej konci padli na Štátnom súde v Bratislave dva tresty smrti, ktoré boli v roku 1951 aj vykonané.

Na francúzskom konzuláte v tom čase pracovali aj viacerí ľudia, ktorí mali blízko k Demokratickej strane. A Štátnu bezpečnosť zaujímala najmä ich korešpondencia. Cez konzulát totiž viacerí z nich písali na západ.

Celý proces sa mal stať pre Štátnu bezpečnosť najmä zámienkou. Okolo ľudí, ktorí pracovali na francúzskom konzuláte aj bývalých členov

Demokratickej strany, rozpútala peklo - tvrdé vyšetrovania a monsterproces.

Pred súd sa postavili viacerí členovia demokratického odboja z čias druhej svetovej vojny. Vinili ich založenia z novej kontrašpionážnej skupiny a snahy o zvrhnutie komunistického režimu.

Padli dva tresty smrti a popravení boli Juraj Dlouhý a Vladimír Velecký.

Dlouhý písal pred popravou list a žiadal si, aby jeho deti mohli vycestovať do Francúzska. To sa nikdy nestane, komunistická diktatúra ich šikanuje ďalej.

Vladimíra Veleckého, ktorý bol osobným priateľom Tomáša Garrigue Masaryka a jednou z významných osobností protinacistického odboja, po dlhom mučení 8. novembra 1951 obesili v Justičnom paláci.

Na pohreb mohla prísť iba dcéra a hrob nemohol byť označený.

Jeho manželku Máriu prepustili z väzenia o štyri roky neskôr, bolo to v roku 1955. Zomrela tri týždne po prepustení.

Ďalší strávili roky v komunistických krimináloch. Doktor Karol Koch, ktorý stál na čele demokratického odboja počas druhej svetovej vojny, krátko po svojom prepustení emigroval do Kanady a jeho stopa sa stráca. Všetko to, čo sa dialo, prebiehalo v réžii sovietskych poradcov.

"Bola to cieľavedomá likvidácia Demokratickej strany a demokraticky zmýšľajúcich ľudí na Slovensku," hovorí vynikajúci režisér Dušan Trančík.

Ten dlhodobo vo svojej tvorbe vyplňa biele miesta našej minulosti a nedávno natočil film Akcia Monaco.

V archívnych záznamoch našiel aj meno svojho otca Martina Kvetka, jedného zo zakladateľov Demokratickej strany, ktorí musel pred prenasledovaním Štátnej bezpečnosti kedysi emigrovať.

Inšpiráciou mu bola kniha historika Jozefa Jablonického s názvom Podoba násilia, ktorý v nej ako prvý písal o Akcii Monaco.

My sa budeme pýtať v našej relácii aj to, čo nám môže tento príbeh povedať aj dnes.

Naše rozprávanie o Akcii Monaco s režisérom Dušanom Trančíkom budeme dopĺňať aj ukážkami z jeho filmu

- vypočúť si ho môžete v relácii Biele miesta 20. storočia na Rádiu Slovensko

- v nedeľu 14. decembra o 21.05

Foto: Film Akcia Monaco, Ústav pamäti národa - na archívnych foto popravení Juraj Dlouhý a Vladimír Velecký

Slávni neznámi Slováci

Slávna fotografia, ktorá obletela celý svet... so Slovákom! 2. októbra 1932 uverejnil New York Herald Tribune jednu z najslávnejších fotografií 20. storočia: robotníci sediaci na oceľovom nosníku v Rockefellerovom centre v New Yorku.

Muž úplne vpravo s fľašou v ruke bol Gustáv (Gusti) Popovič, rodák z Vyšného Slavkova na Slovensku. Tesár, drevorubač a odvážny muž, ktorý trikrát odišiel do Ameriky hľadať prácu.

Fotografiu poslal domov svojej žene spolu s vtipným odkazom:

„Neboj sa, moja drahá Mariška, ako vidíš, stále mám svoju fľašu. Tvoj Gusti.“

Pred druhou svetovou vojnou sa vrátil domov a pracoval na poliach a v lesoch, ale jeho život tragicky skončil, keď frontová línia prešla cez jeho rodnú dedinu. Dnes odpočíva na cintoríne vo Vyšnom Slavkove – a táto ikonická fotografia zdobí jeho náhrobok.

Rada prokurátorov nesúhlasí s novelou Trestného zákona z dielne SNS

TASR 2026 01 16 - Rada prokurátorov SR nesúhlasí s návrhom novely Trestného zákona z dielne koalíčných poslancov za SNS, ktorou navrhujú okrem iného úpravu trestných sadzieb pri extrémistických trestných činoch.

Rada prokurátorov upozorňuje na vážne právne deficit, ktoré ohrozujú vnútornú bezpečnosť štátu, záväzky Slovenskej republiky voči Európskej únii, medzinárodným organizáciám a schopnosť orgánov činných v trestnom konaní efektívne bojovať proti narastajúcim formám extrémizmu a radikalizácie. TASR o tom informoval predseda Rady prokurátorov Stanislav Jakubčík.

„Rada prokurátorov konštatuje, že navrhované zmeny, najmä vypustenie trestných činov výroby (paragraf 422a), rozširovania (paragraf 422b) a prechovávaní (paragraf 422c) extrémistických

materiálov sú v priamom rozpore s požiadavkou na účinnú ochranu spoločnosti pred nenávisťnými prejavmi,“ uviedol Jakubčík.

Rada prokurátorov vidí v návrhu zákona aj kriminologické riziko a stratu preventívnej funkcie práva. Upozorňuje, že vypustením trestnosti výroby a prechovávaní extrémistických materiálov štát rezignuje na postih páchatel'ov v prípravných fázach radikalizácie, keď je ešte možné zabrániť páchaniu závažnejšej násilnej trestnej činnosti.

Praktickým dôsledkom prijatia návrhu zákona by podľa Rady prokurátorov SR bolo extrémne sťaženie dokazovania úmyslu páchatel'a. „Orgány činné v trestnom konaní stratia možnosť postihovať osoby, ktoré distribuujú nenávisťnú propagandu, pokiaľ sa nepodari preukázať ich priame napojenie na konkrétne extrémistické skupiny alebo špecifický úmysel podnecovať k násiliu,“ upozorňuje Jakubčík.

Navrhované zníženie trestných sadzieb pri trestných činoch podpory a propagácie hnutí a prejavov sympatií nezodpovedá podľa Rady prokurátorov SR spoločenskej nebezpečnosti týchto činov. Takéto zníženie trestov podľa nej zbavuje súdy možnosti ukladať odstrašujúce sankcie v závažných prípadoch organizovaného šírenia extrémizmu a degraduje ochranu ústavného zriadenia.

Rada prokurátorov konštatuje, že predložený návrh nie je odbornou revíziou Trestného zákona, ale nebezpečným zásahom do mechanizmov ochrany demokracie, ktorý môže viesť k nárastu násilia a intolerancie v spoločnosti.

Skupina poslancov za koalíčnú SNS predložila do parlamentu novelu Trestného zákona. Navrhuje v nej okrem iného úpravu trestných sadzieb pri extrémistických trestných činoch. Pri viacerých z nich chce znížiť horné hranice sadzieb.

Odôvodnili to tým, že treba racionálnejšie a diferencovanejšie nastaviť trestné sadzby.

Národnári chcú novelou aj vypustiť ustanovenia o výrobe, rozširovaní a prechovávaní extrémistického materiálu. Argumentovali, že by sa tak odstránila právne neistá úprava a zníži sa závislosť trestnoprávneho posúdenia od znaleckých názorov na normatívne neurčité otázky. Upozornili na to, že trestnoprávna ochrana chránených záujmov by zostala po zmene zachovaná.

Z mapy Európy môže zmiznúť jeden štát. Prežitie v meniacom sa svete je čoraz náročnejšie, varuje prezidentka

Karol Chren 16. 1. 2026 TVnoviny

Veľká časť obyvateľov dvoch krajín, ktoré kedysi tvorili spoločný štát, si praje zjednotenie.

V Moldavsku, ktoré sa opakovane stalo cieľom ruskej hybridnej vojny, silnejú hlasy volajúce po zjednotení s Rumunskom.

Tieto dve krajiny sú si historicky veľmi blízke. Pred druhou svetovou vojnou boli súčasťou toho istého štátu, hovoria rovnakým jazykom a 1,5 milióna Moldavcov má rumunské občianstvo.

Podľa slov prezidentky je totiž pre Moldavsko čoraz ťažšie „prežiť“ samostatne

Rozprávajú dve susedy: .Váš jožko vyzerá tak dobre,prečo sa neožení?

Pretože hľadá ideálnu ženu.

A to je aká?

Taká čo by ho chcela.

Volání z Českého lesa:

Nevolte komunisty! Nevolte nikoho, kdo s nimi spolupracuje. Přináší její zhoubu

Martin Fendrich

Jezdil jsem se ženou několik dní na kole po Českém lese. Častokrát jsem tam myslel na to, že podle šetření agentury STEM by osm procent lidí ve věku 60+ a šest procent mužů a žen ve věku 45 až 59 let volilo Stačilo!, pod novým názvem zamaskované komunisty. A podle čerstvého průzkumu téže agentury by uskupení komunistky Kateřiny Konečné získalo 7,5 procenta voličů. Jde zjevně o lidi, kteří si ještě musejí pamatovat odporou dobu komunismu.

Český les se vyznačuje tím, že je velmi opuštěný, potkáváte tam jen málo lidí. Tam, kde jsem jezdil, často ani nebyl signál pro mobilní telefon. Šlapete krajinou, která má velmi pohnutou, tragickou minulost. Před druhou světovou válkou byla osídlena mnohem víc než dnes, žilo zde plno německy i česky mluvících obyvatel. Po válce odtud byli Němci vysídleni, vyhnáni. To se ještě dá pochopit, ale mnoho obcí a vesnic pak bylo zničeno, srovnáno se zemí. To už se pochopit nedá. Komunistická devastace vás v Českém lese provází na každém kroku.

Je děsivé, s jakou nenávistí komunisté ničili církevní objekty, budovy, kaple, kostely, hřbitovy, s jakou lhostejností k minulosti a k pocitům nejen věřících lidí. Jezdíte tam po cestách a nechtěně mapujete tu zhoubnou a hlavně úplně zbytečnou, nesmyslnou rudou smršť.

Samozřejmě nejde jen o Český les, stejně zničující bylo působení komunistů na mnoha dalších místech. Těsně po revoluci jsem jezdil s rodinou na kolech po Novohradských horách a okolí, tam to bylo jak přes kopírák. Ale teď, když se komunisté vracejí, na mě ten Český les promlouval znovu. Skoro 36 let po pádu ničivého, krutého režimu jako bych slyšel volání: „Pozor! Neopakovat!“ Znělo velmi silně.

Kostel srovnali se zemí

Jedete od Závisti směrem na Lučinu, nikde nikdo, míjíte cedule, které vás upozorňují: Tady ležela obec, tady žily rodiny, stovky lidí, tady to po převratu obsadili pohraničníci a ničili jeden dům za druhým, aby se v nich neskrývali lidé, kteří chtěli z komunistického „ráje“ uprchnout.

Vyšlapete do zaniklé vsi Dianahof, už tam zbývá jen kus kamenné zdi, jedete dál, potkáte ceduli, že zde byla Hraničná, ves, které nikdo Hraničná neřikal, byl to odjakživa Paadorf. Za cedulí v porostu najdete zarostlou studnu, zbytek dávného zdroje života. V Paadorfu lidé sídlili už někdy v době bronzové, našel se tu bronzový poklad, ale komunisty ves nepřežila, jejich neúctu k životu, k tradici, k lidem nepřežila.

Potkáte informační tabuli, kde jsou vyjmenované okolní „zaniklé“ obce. Zánik ale evokuje nějaký až přirozený proces, jenomže nic takového se tu nedělo, na tabulích mělo mnohem spíš stát „komunisty zničené obce“. Dolní Huť, Horní Huť, již zmíněná Hraničná, tedy Paadorf, Lučina (Grafenried), Úpor, Mlynářka, Františkova Studánka, Křížová Huť, Bernštejn, Švarcava... A když pojedete o dvacet kilometrů dál, najdete tam další a další se zemí srovnané obce.

Každý, kdo volí komunisty, by měl vyrazit na exkurzi po těchto místech, měl by číst, co se o nich píše, že tam žili úplně normální lidé jako my...

Dojedete do obce Lučina (Grafenried), jejíž počátky sahají až někam do středověku, „po roce

1946 vysídlena, během studené války hraniční pásmo, později ponechána přírodě“. Uprostřed obce stál kostel svatého Jiří, ten se udržel až do 70. let 20. století, ale ačkoliv získal status památky, byl nakonec svévolně pohraničníky zbořen. Žádný problém, vždyť to byl jen kostel, jen duchovní místo, nic víc. Pozůstatky kostela byly na podnět jednoho z původních obyvatel obce v roce 2011 odkryty a pietně upraveny. Takže můžete vejít tam, kde býval chrám, okolo vás zbytky zdí a říkáte si: Proč to zničili? Proč se víry lidí komunisti tak báli?

Nacisti a komunisti devastovali

V obci, to by dnes jistě mnohé zaujalo, stál i pivovar. Procházíte tam po místech, kde bydlely rodiny, na základech domů vidíte ještě dlažbu, zbytky zdí, sklepů, kachle z kamen, kousky nástrojů, rezavé hrnce...

Fascinujícím, opět duchovním, tedy pro komunisty nesnesitelným místem je židovský hřbitov u Poběžovic. Obehnaný zdí, rostou v něm stromy, po zemi a okolo náhrobků koberec břečťanu. Dočtete se, že „v době nacistické okupace a komunistické vlády byl hřbitov devastován, část náhrobků použita k dlažbě“. Hřbitov po revoluci rekonstruovali dobrovolníci, podobně jako v Lučíně tu zafungovala občanská společnost. Zmínka, že byl tento prastarý hřbitov zdevastován za nacistické okupace a komunistické vlády, je typická, nacismus a komunismus mají devastaci v krvi, dnes to vidíme ve válce na Ukrajině.

Komunistickou neúctu a pohrdání historií vidíte na zničeném klášteře Pivoň, který se rekonstruuje, na zámku v Poběžovicích, který je těžce poničený a postupně ho opravují. Když se na zámek díváte od parku, vidíte před ním nastavené jakési příšerné, nízké, podlouhlé montované domky. Hnus.

U silnice z Přimdy do Nové Vsi míjíte svatou Apolenu. Zříceninou kostela svaté Apoleny, jenž byl vystaven u studánky s údajně zázračnou vodou. A zase: Po roce 1945 se kostel s kaplí proměnily ve zříceninu. Dnes se snaží aspoň kapli u zázračné studánky rekonstruovat.

Je dobré si komunistickou minulost připomínat, když už jsme se s ní neuměli vyrovnat. Je dobré ta místa zmaru a nesmyslného ničení navštěvovat. Pak by vás ani ve snu nenapadlo komunisty, jakkoli zamaskované, volit. Anebo volit hnutí či stranu, které jsou ochotné s komunisty spolupracovat.

Vydavate; fotku k 4l8nku jsou na

<https://www.forum24.cz/volani-z-ceskeho-lesa-nevolte-komunisty-nevolte-nikoho-kdo-s-nimi-spolupracuje-prinaseji-zhoubu?>

Einstein a KGB

Margarita Konenkovová nebyla jen manželkou významného sochaře, ale také milenkou génia. Šéf sovětské rozvědky Pavel Sudoplatov navíc označil Margaritu Konenkovovou za jednu z nejúčinnějších agentek sovětských tajných služeb. Osobní spisy manželů Konenkovových zůstávají důvěrné.

Margarita Ivanovna Voroncovová se narodila v roce 1894 v provinčním městě Sarapul v rodině chudých šlechticů. V domě svých rodičů získala vynikající vzdělání a plynule hovořila anglicky a německy. V roce 1915 se Margarita přestěhovala do Moskvy, aby dále studovala, a snadno se začlenila do moskevské společnosti. Většinu času trávil u rodiny Šaljapinových, kde se setkala se

skladatelem Rachmaninovem a mnoha dalšími pozoruhodnými lidmi. Tato mladá žena měla zvláštní dar okouzlovat významné muže. Prvním byl Boris Šaljapin, syn velkého Fjodora Šaljapina, a poté jejímu kouzlu podlehl i samotný Šaljapin. Říká se, že měla také poměry se skladatelem Sergejem Rachmaninovem a básníkem Alexandrem Blosem, ale o těchto aférách neexistují žádné spolehlivé informace. V roce 1916 se měla vdát za mladého sochaře Petra Bromirského. Bromirskij, blízký přítel Konenkova, mu ukázal fotografii jeho snoubenky. Konenkov ho požádal, aby je představil. „Dívka na fotografii byla tak krásná, že mi připadala jako dílo nějakého neznámého umělce. Obzvláště krásné bylo natočení její hlavy. A dívka na fotografii měla neobyčejně krásné ruce se štíhlými, půvabnými prsty. Nikdy jsem takové ruce neviděl!“ vzpomínal později sochař Sergej Konenkov.

Seznámili se a Konenkov se do této provinční dívky zamiloval, přestože byl o 22 let starší. Margarita brzy vstoupila do jeho ateliéru a na dalších šest let se stala jeho múzou, modelkou a družkou. Její rodiče odmítli ruku své dcery s úctyhodnou umělkyní kvůli velkému věkovému rozdílu. V roce 1922 se však Margarita Ivanovna a Sergej Timofejevič konečně stali oficiálně manžely.

Koncem roku 1923 odcestovali Konenkovovi do Spojených států, aby se zúčastnili výstavy ruského a sovětského umění v New Yorku. Jednalo se o jejich oficiální misi. Zda v té době měli neoficiální úkol, zůstává neznámé.

Cesta měla trvat jen několik měsíců. Návrat domů jí však trval 22 let. Štíhlá, vkusně oblečená, vzdělaná, plynne anglicky hovořící a s vynikajícími způsoby se opět, stejně jako v Moskvě, snadno začlenila do americké vysoké společnosti. Sochařka se zpočátku těšila úspěchu. Margarita udělala ze svého manžela oblíbeného portrétistu. Zajišťovala nekonečné výstavy a drahé zakázky. Konenkov nerad pracoval bez své manželky: tajemství jeho mistrovských děl spočívalo ve zdánlivě živých tvářích jeho modelů. Margarita toho dosahovala konverzací s modely během sezení; koneckonců mluvila výborně anglicky.

Margarita se s Einsteinem setkala následujícím způsobem. V roce 1933, kdy se Hitler dostal k moci, Einstein odmítl profesuru v Berlíně a přijal nabídku Institutu pro pokročilé studium v Princetonu v New Jersey. Ředitelé institutu se brzy rozhodli objednat sochařský portrét svého velkého spolupracovníka od renomovaného ruského sochaře Sergeje Konenkova. Právě v Konenkovově domě se Albert setkal s jeho 35letou manželkou Margaritou. Stali se přáteli a po několika setkáních se sblížili. Einstein byl touto ženou uchvácen. Konenkov nebyla kráska, ale měla výraznou tvář: zářivě zelené oči a světlé, vlnité vlasy. Doslova k sobě lidi přitahovala. Margarita vzbuzovala takovou důvěru, že její žárlivý manžel, který byl svědkem jejích afér, věřil, že je věrná. Margarita Ivanovna se však nikdy nedržela přísných pravidel. Einstein byla naopak slavná a oblíbená u žen. Poté, co Einsteinova manželka zemřela v roce 1936, se z nich stali milenci. Prostřednictvím Einsteina se Margarita seznámila s Robertem Oppenheimerem a dalšími jadernými vědci. Albert věděl o její práci pro ruské tajné služby a nerozrušila ho to, protože Sovětské Rusko považoval za hlavní protiváhu nacistického Německa. Sám se na vzniku bomby nepodílel, a proto o ní Margaritě nemohl nic říct.

Milenci se tajně scházeli tři roky a jednoho dne Albert napsal dopis Sergeji Konenkovovi, v němž ho informoval, že Margarita je vážně nemocná. K dopisu byly přiloženy certifikáty, které Einstein získal od svých přátel lékařů. Ti Konenkovové důrazně doporučili, aby se léčila v letovisku Saranac Lake, kam Einstein rád jezdil na dovolenou.

V roce 1937 Einstein napsal báseň věnovanou Margaritě:

„Nemůžeš uniknout z rodinného kruhu – to je naše společné neštěstí. Naše budoucnost se neúprosně a pravdivě rýsuje na obloze. V hlavě mi hučí jako v úlu, srdce i ruce jsou vyčerpané. Přijď ke mně do Princetonu; čeká tě klid a odpočinek. Budeme číst Tolstého, a až tě to omrzí, zvedneš ke mně oči plné něhy a já v nich uvidím odraz Boha.“

Konenkovová navštívila E. dům.Nstein, když se tam shromáždili fyzici. Byla to ona, kdo se na jednom z těchto shromáždění doslechl, že se pracuje na vytvoření atomové bomby, a předal tuto informaci SSSR.

Během druhé světové války byla v Americe založena Ruská společnost pomoci. Margarita Konenkovová se opět ocitla v centru pozornosti. Do Společnosti se připojili Sergej Rachmaninov, Michail Čechov a mnoho dalších významných emigrantů – bývalí ruští občané, etničtí Rusové a Židé. Sergej Konenkov byl zvolen členem Ústřední rady a Margarita se stala její výkonnou tajemnicí. Margaritina popularita opět prudce vzrostla a její portréty se objevily v americkém tisku. Stala se stálíci v nejvyšších kruzích společnosti a setkala se s mnoha vlivnými americkými politiky a podnikateli. Mezi její blízké známé patřila Eleanor Rooseveltová, manželka prezidenta.

Možná by se oficiálně znovu sešli, ale v roce 1945 byli Konenkovovi naléhavě povoláni do SSSR. Do Spojených států byla vyslána celá loď, aby vyzvedla majetek Konenkovových. Byla naložena jejich osobními věcmi a sochami. V SSSR je však přivítali poměrně chladně. Země se zotavovala z těžkých ztrát, její obyvatelé byli vyčerpaní válkou a „pánové“, kteří přijeli ze zamoří, byli dobře oblečení a dostali obrovský ateliérový byt na Tverské ulici v srdci Moskvy. Konenkovovi se ocitli v izolaci. Margarita poté napsala samotnému Berijovi. Ve zprávě zopakovala svou a manželovu službu vlasti. Tento dopis nepřímou potvrdil Margaritinu práci pro sovětské tajné služby.

V roce 1955 zemřel velký fyzik Einstein, autor teorie relativity. V roce 1971 zemřel sochař Sergej Konenkov. Margarita zemřela v roce 1980. Dopisy Alberta Einsteina Margaritě Konenkovové byly v roce 1998 prodány v aukční síni Sotheby's.

Vydavatel: Jak jsem se všiml, tak v novém zákoně “hate crime”, pokud jej odhlasují, je klauzule, že se to netýká náboženských textů. Pokud vím, tak v Koránu (mám český překlad – knížku) a tam se několikrát píše, že křesťané a židé se musí zabíjet. Tudíž muslimové podle svého náboženství míru mohou, co dokonce, mají nakázáno, zabíjet a nenávidět, a to vše bude podle nového zákona o "hate speech" v pořádku.

Takže nový zákon jen zakáže občanům nadávat a osočovat muslimy a patrně komunisty a socialisty. A navíc může být soudruhy u moci vykládán, jak je libo.

Ulrich Max August, hrabě von Zedtwitz

10. října 2001 zemřel v Göttingenu Joachim Ulrich Max August, hrabě von Zedtwitz, lékař a internista, který vstoupil do historie jako přesvědčený antinacista. Jako lékař pomáhal lidem uprchnout v době nacismu.

Ve 40. letech 20. století studoval v Praze německou univerzitu. Tam se také seznámil s Milenou Jesenskou, která bydlela v Kouřimské ulici. Tato zdánlivě nepodstatná informace nabývá významu s dodatkem, že právě z tohoto bytu Joachim po 15. březnu 1939 organizoval útěk ohrožených Židů. Cílem bylo Polsko a Joachim židovské příslušníky vozil vlastním autem k Moravské Ostravě, kde je přebírali převaděči až do 1. září 1939. Jako známý zmiňované Mileny Jesenské byl v březnu 1940 zadržen gestapem a vyslýchán. Jeho angažovanost sice prokázána nebyla, ale z vězení byl propuštěn až v srpnu 1941, kdy zinscenoval psychické onemocnění. Jeho další cesta se na nějakou dobu se ubrala do prostředí psychiatrických zařízení. Později však působil jako lékař v Německu a udržoval kontakt s odbojem v Berlíně. Po roce 1945 se odstěhoval do Československa, kde žil až do roku 1948, odtud odešel do Švýcarska. Byl vyznamenán titulem Spravedlivý mezi národy. Měl velké štěstí, že odešel než ho soudruzi soukmenovci stačili zabásnout a zlikvidovat ...

Ayn Randová

2. února 1905 se v Petrohradu narodila filozofka a spisovatelka Alissa Zinovievna, ve světě literatury známější jako Ayn Rand.

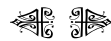
Její slavný výrok byl: „Když si uvědomíte, že k výrobě musíte získat povolení od těch, kteří nic neprodukují; když vidíte, že peníze plynou k těm, kteří se nezabývají zbožím, ale laskavostí; když si všimnete, že mnozí bohatnou úplatky a vlivem, nikoli svou prací, a že zákony vás před nimi nechrání, ale místo toho jsou chráněni před vámi; když zjistíte, že korupce je odměňována a poctivost se stává formou sebeobětování, pak můžete s jistotou, bez obav z myšlení, říci, že vaše společnost je odsouzena k zániku.“

Její slova, která se dotýkají témat moci, korupce a nerovnosti, i nadále rezonují jako mrazivá předpověď o možném úpadku společnosti za určitých podmínek.

Zajímavosti. Víte, že....

..... k písničce "hoši a děvčata, pěstujte koťata, kotě je solidní nervy vám uklidní...." komunistický velký soudruh se dal do tehdejších médií slyšet, jak mohou Suchý + Šlitr zpívat o koťatech, když na hranicích číhá třídní nepřítel.....Oba pánové se dali slyšet, že dělají humor a satiru a ohrožení státních hranic že je věcí ministerstva zahraničních věcí a ne divadelníků. Půl roku pak byl Semafor mimo provoz a jejich písničky v rozhlasu nezněly...."

Brzo i zde

Optimisté už rok tvrdí, že z pokrokářství je mrtvola, ale soud v oregonském Portlandu právě vynesl rozsudek, který s přehledem vítězí v soutěži o pokrokářskou šílenost roku. Stručně shrnuto: muž nožem pobodal jiného muže, ale byl osvobozen, protože raněná oběť na něj po útoku zařvala, že je „negr“.

Poznámka k situaci v CZ country klubu v Kempsey

Pavel Dohnal, Raby, Sydney

Už se těším na to, až návštěvníci Bavorské restaurace se stanou členy Československého country klubu, a demokraticky zvítězí ve volbách do klubovního výboru a přehlasují krajany v dalších volbách a pak bude najednou všechno jinak.

Recept No.692

Kure na Boho Kole

Zní to bláznivě, ale na talíři je to neuvěřitelná kombinace chutí – sladká, šťavnatá s krásně křupavou kůrčičkou.

Tohle se peče v Boho Kole a meruňkové marmeládě – a věřte, že se po něm zapráší dřív, než stihnete nandat kaši.

Kuře na Boho kole a meruňkové marmeládě

Příprava 10 minut, vaření 55 minut, 4 porce

- 8 kuřecích paliček
- 250 ml Boho koly
- lžíce meruňkové marmelády
- 1 lžíce worcesteru - sůl

Do pekáče vyskládejte maso kůží nahoru. Osolte a na každý kousek dejte půl lžičky meruňkové marmelády a maso otočte kůží dolů. Zalijte kolou (já používám tuhle Boho Kolu, protože je méně sladká a má chuť po citrusovém ovoci yuzu), osolte i druhou stranu masa a zakápněte worcesterem. Pečte 20 minut na 200 stupňů. Pak maso obraťte a pečte dalších 20 minut a polévejte maso každých 5 minut sosem z pekáče, než maso nechytne tmavou kůrčičku. Servírujte s bramborovou kaší, přelitě vypečeným sosem.

PS

Boho yuzu kola je unikátní sycená limonáda, která kombinuje asijský super citrus yuzu s příznivými účinky na lidský organismus a pravý kolový oříšek, který je základem každé pořádné koly. Také se to jmenuje **Caroline's Yuzu Cola**

Samuraj, který zapomněl zemřít.

Honza Řecký

V roce 1941 byl vzduch v Japonsku elektrizující na maximum. Říše, vedená božským císařem, vedla svatou válku o místo pod sluncem a každý sebeúctyhodný mladý muž považoval za svou povinnost k této věci přispět. Propagandistická mašinerie pracovala bez přerušení a měnila včerejší školáky ve fanatické bojovníky, pro které obětování života v bitvě nebylo tragédií, ale nejvyšší formou služby. Čest byla hlavní devizou a zůstat doma, když je vlast v nebezpečí, znamenalo v očích společnosti, rodiny i sebe sama nekonečnou hanbu. V této atmosféře všeobecného vlasteneckého vzestupu mladý Jošiteru Nakagawa, stejně jako tisíce jeho vrstevníků, neviděl pro sebe jinou cestu než na náborovou stanici, kde vítali nové vojáky.

Nikdy nesnil o obloze, neboť v jeho žilách kolovala krev samurajů, kteří rádi bojovali mečem. Země však piloty potřebovala a Jošiteru bez váhání šel tam, kam ho zavedla povinnost. Výcvikový proces byl nastaven na běžící pás, protože válka na nikoho nečekala. Instruktoři neztráceli čas zbytečnou sentimentalitou a jemnostmi aerodynamiky. Hlavní bylo naučit kadeta, jak vzlétnout s letadlem, udržet ho ve vzduchu a jak s ním přistát zpět, aniž by drahé vybavení poškodil. Nakagawa, který sotva tuto leteckou vědu zvládl, byl vržen do samého zápalu tichomořského dějiště vojenských operací.

A tam se rychle ukázalo, že ten chlap má talent. Teorie je jedna věc, ale boj je něco úplně jiného. V řevu motoru, v dunění kulometů, ve vzdušném tanci s americkými Hellcaty a Corsairy se cítil jako ryba ve vodě. Rychle zvládl akrobacii, naučil se myslet na tři tahy dopředu a předvídat manévry nepřítele. Let následoval let. Doprovázel bombardéry, hlídkoval ve vodách, pouštěl se do „psích soubojů“ s nepřátelskými stíhačkami a počet jím sestřelených amerických letadel přesáhl dva tucty. Útočil na lodě a zanechával za sebou sloupky kouře a ohně. Přitom sám zůstal nezraněn, jako by byl chráněn kouzlem a kulky a šrapnely jeho Mitsubishi A6M Zero vyhýbaly.

Za své činy získal důstojnickou hodnost a pověst jednoho z nejlepších es imperiálního letectva. Stal se živoucí legendou, vzorem. Byl však jen jedním kolečkem v obrovském vojenském stroji, který s každým dalším měsícem selhával čím dál víc. Frontová linie se neúprosně vracela na východ a Američané, kteří se vzpamatovali z otřesu z Pearl Harboru, budovali svou průmyslovou a vojenskou sílu neuvěřitelnou rychlostí. I japonský průmysl se snažil, ale držet krok s americkým gigantem nedokázal. Nová japonská letadla nahradila ta sestřelená, ale bylo jich čím dál tím méně a zkušených pilotů bylo ještě méně. V roce 1945 si i ti nejzarytější optimisté uvědomili, že válka je prohraná. Přiznat si to však znamenalo ztratit tvář a pro potomka samurajů neexistovalo nic hroznějšího.

Když selžou tradiční metody vedení války, převezme kontrolu zoufalství. V roce 1944 japonské velení ve snaze zvrátit situaci vsadilo na poslední, nejstrašnější zbraň – lidský život. Tak se zrodily speciální útočné jednotky Tokkotai, na Západě známější jako kamikadze. „Božský vítr“, který kdysi zachránil Japonsko před mongolskou invazí, se nyní měl znovu zrodit v podobě mladých pilotů připravených položit život za císaře. Myšlenka byla jednoduchá a monstrózní: proměnit letadlo v řízenou bombu a pilota v její živoucí detonátor.

Pro západního člověka, vychovaného v humanistické tradici, to bylo čiré šílenství. Ale pro Japonce s jeho kodexem Bušidó, kde je smrt v bitvě lepší než hanba z porážky, to byl logický a dokonce čestný konec. Propaganda pracovala na plné obrátky a prezentovala kamikadze jako národní hrdiny, jako bohy obětující se, aby zachránili národ. Dobrovolníkům byla zdánlivě nekonečná řada a Jošiteru Nakagawa, eso, hrdina, nemohl zůstat stranou. Byl jedním z prvních, kdo se přihlásil k sebevraždě. Pro něj to byl jediný způsob, jak si zachovat čest a dokázat loajalitu císaři. On byl letecké eso, a tak byl zpočátku odmítnut. Sebevražedný let měli provést mladší a horší letci, on jen měl doprovázet na poslední cestu, a mohl sledovat, jak jeden po druhém mizí ze scény.

Rozlučkový ceremoniál se odehrál s teatrální vážností. Bílá čelenka hačimaki, šálek saké, poslední úklona směrem k císařskému paláci. Tito mladí muži, z nichž mnohým nebylo ani dvacet, kráčeli vstříc svému osudu s úsměvem na tváři, alespoň tak to vypadalo v filmových týdenících. Ale co se doopravdy dělo v jejich duších, se nikdy nedozvíme. Nastoupili do letadel naplněných výbušninami s jednosměrnou letenkou a vznesli se k obloze. Jejich nádrže byly naplněny tak akorát na to, aby doletěly do cíle - nebylo cesty zpět.

Během jednoho z těchto bojových letů bylo Nakagawovo letadlo napadeno a letci došlo štěstí. Nakagawovo letadlo bylo zasaženo a zachvátily ho plameny. Zdálo se, že je to konec, ale ani v této beznadějně situaci neztratil rozvahu. Navzdory vážným zraněním se mu v hořící kabině podařilo dosáhnout svého území a nouzově přistát. Přežil tam, kde měl zemřít. Osud mu dal druhou šanci, ale on ještě nevěděl, co s ní.

Po pobytu v nemocnici a byl Nakagawa byl poslán na Jižní Sachalinu, kde se měl zotavit. Jenže i tam dorazila válka, neboť Sověti vstoupili do války a záhy na Sachalinu probíhaly nelítostné bitvy s postupujícími sovětskými vojsky. Japonská posádka byla odsouzena k zániku, ale pokračovala v boji s zuřivostí a zoufalstvím. Pro Jošiterua to byla poslední linie, protože dobře chápal, že zajetí pro japonského důstojníka je hanba, které se lze vyhnout pouze jedním způsobem.

Když sověští vojáci vtrhli na jeho pozice, chytili ho právě ve chvíli, kdy se chystal vykonat svou poslední povinnost bojovníka a krátký samurajský meč už měl v ruce. Podařilo se jim však zasáhnout. Doslova na poslední chvíli ho jeden z bojovníků zastavil a pokus o odchod ze života podle kodexu cti selhal. Pro Nakagawu to byla dvojí rána: v bitvě nenašel svůj osud a nemohl ho přijmout z vlastní ruky. Zraněný a morálně zdrcený byl poslán do nemocnice, kde mu sovětský chirurg, aniž by zacházel do složitostí kodexu Bušidó, poskytl potřebnou pomoc.

Tak začala nová, velmi nečekaná etapa jeho života. Stal se válečným zajatcem. Spolu se stovkami tisíc dalších japonských vojáků byl poslán do tábora na sovětském území. Podmínky v Rusku byly drsné, ale nikdo je nemučil a nepopravil, jak jim celou dobu nadřízání říkali. Pro Nakagawu to byl kulturní šok. Vychován k nenávisti k nepříteli, viděl v těchto „rudých barbarech“ obyčejné lidi.

Začal se učit rusky. Zpočátku z nutnosti, aby se dorozuměl s dozorcí a ostatními vězni. Pak ale ze zvědavosti. Objevoval nový, nepochopitelný svět, který se ukázal být zcela odlišný od toho, jak ho vykreslovala japonská propaganda. Četl ruské

knihy, poslouchal ruské písně a postupně se led v jeho duši začal roztápět. Ideály, pro které byl připraven odejít ze světa, vybledly, ztratily svou absolutní hodnotu. Viděl, že život může být jiný - bez věčného strachu ze ztráty cti, bez nutnosti dokazovat svou loajalitu sebezničením.

Když válka skončila a začali se repatriovat vězni, Nakagawa stál před volbou. Nechtěl se vrátit do Japonska. Co ho tam čekalo? Hanba přeživšího kamikadze, opovržení krajanů, život vyvrhele. Zde, v této podivné a nepochopitelné zemi, měl šanci začít všechno od nuly. A on se rozhodl. Odmítl repatriaci a požádal o sovětské občanství.

Rozhodnutí zůstat v SSSR bylo pro japonského důstojníka bezprecedentní. Sovětské úřady, zřejmě po vyhodnocení propagandistického potenciálu tohoto případu, mu vyšly vstříc. Jošiteru Nakagawa přestal existovat a na jeho místě se objevil nový člověk - Alexandr. Sám si vybral jméno na počest jednoho ze svých ruských přátel, se kterým se mu v táboře podařilo sblížit. Bylo to jednodušší, srozumitelnější. Saša.

Nabídl mu několik míst k bydlení a z nějakého nevysvětlitelného důvodu si vybral Kalmycko. Možná, že jelikož na ostrově vyrůstal, táhly ho nekonečné stepi, které mu nějakým způsobem připomínaly oceán a nebo možná jen ukázal prstem na mapu. Ať tak či onak, bývalý samuraj, eso císařského letectva, se vydal do Elisty, hlavního města Kalmycké SSSR.

Jeho příchod do Kalmycka se shodoval s tragickým obdobím v dějinách tohoto lidu. V roce 1943 byli Kalmykové deportováni a do vlasti se začali vracet až v roce 1957. Nakagawa se ocitl v opuštěné stepi, mezi lidmi, kteří prožili svou vlastní tragédií. A kupodivu zde našel své místo. Možná ho společný zármutek, společná vzpomínka na ztrátu sblížily s místními. On, outsider s nejasnou minulostí, byl přijat.

Začal pracovat a žít obyčejný život. Byl mechanikem v MTS, stavebním dělníkem, fotografem. Pustil se do jakéhokoli úkolu a všechno mu šlo. Japonská pedantství a tvrdá práce, znásobené samurajskou vytrvalostí, z něj udělaly nenahraditelného pracovníka. Nevyhýbal se žádné práci a lidé si toho vážili. Naučil se nejen rusky, ale i kalmyčtinu. Zamiloval si místní kuchyni, zvyky, písně a stal se jedním z nich.

Oženil se s místní ženou, měli děti. Postavil rodině dům a z bývalého kamikadze, který letěl zemřít pro božského císaře, se stal prostý sovětský muž, strýc Saša. O své minulosti nikdy nikomu neřekl a jen ti nejbližší věděli, že tento tichý, skromný muž byl kdysi impozantním vzdušným bojovníkem. Pro všechny ostatní byl jen Saša Nakagawa, dobrý soused a všeuměl.

Žil v Kalmycku více než půl století a sledoval, jak se republika po deportaci obnovila, jak se stavěla nová města, jak se změnil život. Stal se součástí této země, zakořenil se v ní. Jeho příběh je úžasným příkladem toho, jak člověk může zcela změnit svůj osud, zřici se své minulosti a najít novou vlast na tom nejneočekávanějším místě. Je to příběh o tom, jak život, i po nejstrašnější válce, vždycky najde cestu, jak porazit smrt.

Léta plynula a Sovětský svaz, země, která se stala jeho druhým domovem, se zhroutil. Začala nová éra a strýc Saša Nakagawa nadále žil ve své Elistě, obklopen dětmi a vnoučaty. Jeho příběh zůstal majetkem úzkého kruhu, dokud se o něm na začátku roku 2000 nedozvěděli novináři. Nejprve místní, pak ruští a nakonec japonští. Příběh kamikadze, který se stal Kalmykem, byl příliš dobrý na to, aby se dal přehlédnout.

Začali ho navštěvovat ruští a japonští reportéři a kladli mu moře otázek. Zpočátku neochotně začal vyprávět o svém životě, bez patosu, bez příkras. Vzpomínal na válku, na své kamarády, na to, jak letěl vstříc svému osudu a jak zázračně přežil. Mluvil o svém rozhodnutí zůstat v SSSR, o své lásce ke kalmycké stepi, o své rodině. Jeho příběh vyvolal rozruch, zejména v Japonsku. Na místě, kde byl považován za padlého hrdinu, byl náhle objeven živoucí svědek doby, muž s neuvěřitelným osudem.

V roce 2006 byl s pomocí japonské televize zorganizován výlet do jeho vlasti a tak poprvé po více než šedesáti letech vkročil na půdu svého rodného ostrova Hokkaidó. Bylo to setkání s duchy minulosti. Potkal své bratry a sestry, kteří už byli velmi staří. Plakali, objímali ho a nevěřili svým očím. Celý život si mysleli, že je mrtvý. Pro ně byl hrdinou, jehož portrét stál na rodinném oltáři. A on stál před nimi, živý, mluvící rusky s kalmyckým přízvukem, strýc Saša z daleké Elisty. Navštívil hroby svých rodičů a poklonil se jim podle japonského zvyku. Procházel se ulicemi svého dětství a vzpomínal. Ale to už byl cizí svět, ten jeho svět zůstal tam, ve stepi. Po několika týdnech v Japonsku se vrátil do Kalmycka, a když se ho novináři zeptali, zda chce zůstat, jednoduše odpověděl: „Můj domov je tady.“ Saša Nakagawa zemřel v roce 2017 ve věku 97 let a na jeho poslední cestu ho vyprovázela celá Elista.

Jeho příběh není jen životopisem jedné osoby. Je to podobenství o nesmyslnosti války a neuvěřitelné síle lidského ducha. Je to příběh o tom, jak si samuraj, vychovaný v kultu smrti, zvolil život. Nedokázal splnit svou povinnost vůči císaři, ale dokázal žít dlouhý a důstojný život jako obyčejný člověk. A možná to byl jeho hlavní, nejdůležitější čin. Nestal se božským větrem, ale teplým stepním větrem, který bude ještě dlouho chodit po kalmycké zemi a připomínat nám úžasný příběh posledního samuraje, který zapomněl zemřít.

Když si se zkumavkami hraje AI

Marian Kechlibar

O podobě umělé inteligence má dnes „skoro každý jasno“: to jsou ty robotické kecálky, které vás pochválí za to, jak hezky jste si dnes ráno zavázali tkaničky, a pokud je upozorníte, že chodíte bosí, omluví se a pochválí vás pro změnu za to, že se s nějakými pitomými tkaničkami nemusíte ráno zavazovat, čímž ušetříte celých 37 sekund svého cenného času.

Tenhle obraz AI asi nejlépe vystihl blogující psycholog Adam Mastroianni (mimochodem – hodně vtipný chlapík, u jeho článků máte problém udržet vážnou tvář; důkaz toho, že talenty se skrývají leckde a internet je pomohl vytáhnout na povrch), a to ve svém článku „Smiluj se nad námi, ó pytle slov“. Pytel slov je docela výstižná charakteristika velkých jazykových modelů. Jsou to zajímavé, někdy i velmi produktivní pytle, ale pořád jenom mluvící pytle, na které by se člověk vlastně neměl zlobit, když z nich občas padají nesmysle. (Ano, i já už jsem si začal zvykat na novou vládu.)

AI ale nabývá i jiných podob, které nám nejsou tak známé, protože se s nimi běžně nesetkáváme – a v těchto podobách už to není jenom pytel slov, ale organismus, který má „ruce“ (chapadla?) a do budoucna asi i „nohy“. A může kromě mluvení či kreslení něco reálného dělat.

Příklad z Velké Británie – Google ohlásil stavbu první automatizované materiálové laboratoře; o veškeré „železo a sklo“ se bude starat AI a živí vědci ji budou spíše jen kontrolovat a usměrňovat. Tato laboratoř se má zabývat výzkumem nových supravodičů, notoricky obtížnou třídou materiálů, kde ani po desítkách let snažení nemáme v ruce to, co bychom chtěli, totiž supravodič, který by dokázal spolehlivě fungovat za normální pokojové teploty a tlaku.

Asi z toho minimálně zpočátku nebudou padat žádné zásadní objevy, ale přesto tam vidíte ten „multiplikátor“, minimálně časový. Na rozdíl od mizerně placených doktorandů a postdoků nemusí AI spát ani jíst, a nebere si volno o víkendy a Vánocích. Je jí jedno, jestli dostane „nudný“ nebo „zajímavý“ úkol – obě kategorie bude vykonávat se stejnou energií a bez „poflakování“, které je znučenému člověku vlastní.

V podstatě mě napadá jen jediná věc, ve které může být slabší než živý člověk, a to je „všimnout si nějaké anomálie, která je potenciální branou k velkému objevu“ (každého asi napadne ta údajná Flemingova miska, na které plíseň rodu *Penicillium* zlikvidovala bakteriální kolonie; ale kdo ví, jak to bylo, zápisy v laboratorním deníku s tím nejsou konzistentní). Leč takové situace nastávají poměrně vzácně a většina vědy tak, jak se praktikuje, je prostá dřina, intelektuální kopání kanálu odněkud někam.

Lepší supravodiče nebo lepší pastičky na myši jsou hezká věc, ale opravdu zajímavé (v tom samém smyslu, ve kterém vám čínská kletba přeje, ať „žijete v zajímavých časech“) budou automatizované *biologické* laboratoře. Ono to ještě pár let potrvá, protože ty myši přece jen vyžadují více pozornosti než vzorky materiálů, a robotika se právě tak zhruba dostává do fáze, kdy tomu robotovi půjde svěřit úkoly jako „vyčisti klec, aniž bys tu potvoru, která v ní žije, omylem rozmáchl“. Rovněž piplová práce typu pitev laboratorních zvířat nebo pravidelného odběru krve z jejich titěrných žil je asi ještě na hraně možného. Ale jednoho dne to půjde dělat rutinně, a ten den ani nemusí být moc vzdálený (2028? 2030?)

A pak uvidíme, co z těch laboratoří vyleze. Optimista řekne, že robot bude aspoň vzorně dodržovat všechna nařízení o bezpečnosti práce a nevynese omylem ven nějakou tu breberku ve vlasech nebo na podrážkách bot. Pesimista naopak řekne, že s prvotřídním vybavením ten robot zvládne vypěstovat patogeny, o jakých se nám ani nesnilo.

No, další záležitost, se kterou budeme muset nějak žít. Tohle se žádnou regulací z bruselské dílny odvrátit nedá.

Ještě pár tematicky nesouvisejících technikálií: zítra (19.12.) nejspíš budou hotové *Zapomenuté příběhy 8* jako audiokniha. Vyšlo to tak termínově „samo“, neplánoval jsem to. Až budou vyvěšeny ke stažení, napíšu noticku na blog.

Chcete-li ještě pořídit nějaké knihy pod stromeček a dáváte-li přednost Zásilkovně, tak je nejvyšší čas tak učinit – zítra musejí být podány na depu. Naproti tomu PPL slíbilo, že zásilky podané v pondělí ještě doručí v úterý, takže tam máte prostor k pozdním nákupům i přes víkend.

„Oldřichu, proč jsi nebyl včera ve škole?“ ptá se učitel na vesnici.

„Musel jsem odvést krávu k býkovi.“

„A to nemohl udělat tvůj otec?“

„Ne, to musel udělat býk!“

Dokončení z první strany.

V nedaleké době různé konflikty v Africe, při kterých zahynuly miliony a v době přítomné na příklad na Ukrajině kde bude dnes už také přes milion mrtvých.

Ostatně ukrajinský konflikt se nás týká snad nejvíce, vraždí se tam mezi sebou bratři Slované. Ano, počítáme se mezi ně, jako jejich západní větev, ale jsme jako Slované pěkná sebranka, která se dovede mezi sebou porvat jako vesničtí vořeši na návsi. Sice náš genofond v sobě toho slovanství moc nemá, <https://en.wikipedia.org/wiki/Slavs> je to spíš jako u těch vesnických vořechů. Koktejl genomů slovanských, keltských, skytských, germánských a v neposlední řadě i neandertálských, které jsou v českém genofondu zastoupeny. <https://www.kudyznudy.cz/ceska-nej/vedecke/cesi-jeden-z-geneticky-nejpestrejsich-narodu-v-evr> Naše česko-moravsko-slovenské etnikum se porvalo s bratry Poláky o Slezsko, nedávno se až nechutně mezi sebou pobily národy bývalé Jugoslávie, tedy naši bratři jižní Slované, a dnes to jsou Rusové a Ukrajinci. Tuším že Němci by mohli Slovanům jejich krvelačnost závidět.

Takže bláboly různých pacifistů o vzájemné lásce a pravdě jsou pustá a nedosažitelná utopie, pokud člověk bude člověkem a ne andělem. Ano i jako anděl létat se člověk naučil díky válce, hlavně v té první a druhé světové, běhen kterých se letectví bouřlivě rozvinulo. Nebýt válek tak bychom snad dosud žili v ráji. Ale to je zase jiná historie, za kterou mohou ženské, že ano.

Lidstvu asi nezbude než čekat na návrat ufonů kteří postaví rozhádanou lidskou společnost do latě. Jak to z historie vidím, tak lidstvo na to samo nemá.

Lepšolidi

(**Vydavatel**, to je sice blbé slovo na blbé lidi, ani nevím kdo ho vymyslel).

VÁLKA LIBTARDŮ PROTI POLICII. Kdo litoval Ashli Babbitt, zastřelenou v Kapitolu? Organizované útoky bílých woke Američanů na policii zatýkající krimigranty vedly ke smrti aktivistky a provokatérky konfliktů Renée Good. Mrtvé a zmrzačené policisty nikdo z těch, co teď předstírají hysterii, neřešil. USA jsou na pokraji občanské války, vyvolané zfanatizovanými lepšoidy, nesmířenými s tím, že už nevládnou zemi a světu. Mají svoji paralelní realitu a svoje selektivní fakta, co jim ji potvrzují. Jsou ochotní vraždit názorové oponenty jako Charlieho Kirka, přejíždět auty policajty deportující dealery a násilníky, zapalovat a rabovat při každé příležitosti, kdy systém ukáže vstřícnost, kterou si okamžitě vyloží jako slabost a signál k útoku. Bylo jen otázkou času, kdy protistrana zareaguje strategií "nejlepší obrana je útok" a začne se chovat stejně.

Mysleli, že jsou nedotknutelní, protože se zaklínají "sociální spravedlností" a "liberální demokracií" a všichni se jich bojí. Režim jim dal najevo, že nejsou bojovníci za lepší zítřky, ale obyčejní TERORISTÉ. Bohužel to sebeobelhávání stálo kromě životů policistů, názorových oponentů a tisíců obyčejných občanů zavražděných krimigranty a feťáky v důsledku woke fanatismu i život jedné další ženské.

Přijde velmi korpulentní dáma k lékaři, ten na ni koukne a povídá: „Paní, musíte zhubnout.“ „No dovolte? To mám po dětech!“ „A kolik jich za den sežerete???”

Směřujeme i v Evropě k džihádistickým pogromům?

Drieu Godefridi 2025

Podle Europolu v Evropě žijí desítky tisíc radikálů. Útoky v Paříži (2015) a Bruselu (2016) ukázaly, že i malé skupiny dokáží provést složité operace. Na snímku: Záchrané týmy evakuují 22. března 2016 v Bruselu ze stanice metra Maelbeek lidi zraněné při džihádistickém pumovém útoku ve vlakové soupravě. (Foto: AFP prostřednictvím Getty Images)

Evropa v roce 2025 čelí rostoucímu napětí způsobenému radikalizací muslimů. Toto napětí dále zvyšují konflikty na Blízkém východě, džihádistická propaganda na sociálních sítích a nedostatky v koordinaci bezpečnostních složek jednotlivých zemí.

Představte si hrstku jednotlivců – většinou radikalizovaných evropských muslimů ve věku od 18 do 35 let operujících ve velkých evropských městech, jako jsou Brusel, Paříž a Berlín – odhodlaných pomstít „Palestince“. Tato skupina se rozhodne zaútočit na evropské Židy a co nejvíce jich zmasakrovat, šířit teror mezi Židy a nemuslimy – všemi *káfiry* – a poštvat tak proti sobě jednotlivé komunity. Tito radikálové se dávají dohromady v nemonitorovaných mešitách, na šifrovaných internetových fórech a prostřednictvím náborářů z Blízkého východu. Plánují společně koordinovaný útok inspirovaný útokem Hamásu na Izrael 7. října 2023 a chtějí maximalizovat jeho psychologický a mediální dopad. Jejich cíl: významná veřejná akce, jako je kulturní festival, pochod proti antisemitismu, shromáždění na podporu Izraele nebo ve Francii třeba takzvaný „republikánský pochod“. Jejich útok by mohl být spojen s vedlejším cílem, jako je židovské komunitní centrum nebo synagoga, aby tak mezinárodnímu společenství připomněli, kdo má být tím zlým.

Tato skupina si opatří střelné zbraně (pistole a útočné pušky pocházející z Balkánu nebo od místních zločineckých sítí), které si v Bruselu údajně koupíte stejně snadno jako krabičku cigaret, a improvizované výbušniny vyrobené podomácku z dostupných surovin. K útokům s použitím aut si může pronajmout dodávky. Tito „teroristé z řad mstitelů“ podporujících Palestinu – i když stále není jasné, jak zabíjení „nevěřících“ zlepši život palestinských Arabů, stále tam bude stejná krutá vláda a žádná ekonomická budoucnost – spolu komunikují prostřednictvím šifrovaných aplikací, jako je *Signal*, a vytvářejí videa, která publikují na *TikToku*. Jejich útoky skončí zásahem speciálních jednotek. Muslimové dají před vyjednáváním často raději přednost „mučednické“ smrti.

V závislosti na efektivitě provedení teroristického útoku a rychlosti reakce bezpečnostních složek může mít takový útok až stovky obětí. Úřady by po takovém teroristickém útoku vyhlásily výjimečný stav, zpřísnily by hraniční kontroly a zvýšily by dohled nad komunitami považovanými za rizikové. Vypukly by demonstrace a protidemonstrace a došlo by k prohloubení sociálního napětí. K odpovědnosti za teroristické útoky by se prostřednictvím videa zveřejněného na platformě *X* přihlásila skupina napojená na Islámský stát nebo Hamás a vyzvala by k dalším podobným akcím.

Je to pro Vás něco nemyslitelného? Podle Europolu nyní v Evropě žijí desítky tisíc radikálů. Útoky v Paříži (2015) a Bruselu (2016) ukázaly,

že i malé skupiny dokáží provést složité operace. Situaci ještě zhoršují konflikty na Blízkém východě, nedostatečná koordinace zpravodajských služeb a snadná dostupnost střelných zbraní na černém trhu.

Nenávist k Židům je v Evropě opět normou

Vzhledem k tiché normalizaci antisemitské rétoriky je obnovení džihádistických pogromů v Evropě nejen možné, ale dokonce pravděpodobné. V roce 2018 zveřejnila Agentura EU pro základní práva již druhý průzkum antisemitismu v EU. Tento průzkum tehdy konstatoval, že „antisemitské obtěžování je tak rozšířené, že se normalizovalo.“ Jinými slovy, v evropských ulicích se znovu objevuje diskurz vražedné nenávisti vůči Židům, a to v míře nevídané od 30. a 40. let 20. století. V zemích, jako Francie, Belgie, Spojené království a Nizozemsko, je veřejné vyjadřování nenávisti vůči Židům téměř naprosto beztrestné. V Belgii spisovatel Herman Brusselmans napsal: „Každému Židovi, kterého potkám, chci vrazit ostrý nůž přímo do krku.“ A nebyl za to nijak potrestán. I Adolf Hitler byl ve svých veřejných prohlášeních často zdrženlivější.

„Levice“ i „krajní levice“ se v minulosti snažily svůj antisemitismus maskovat jako „antisionismus“, ale v posledních letech se tím již stále častěji neobtěžují. Proč by se tím zatěžovaly, když je podněcování nenávisti vůči Židům tak zřídka trestně stíháno? Budou lidé kritizující islám zoufalým režimem i nadále vládnout po soudech, zatímco lidé otevřeně fantazírující o vraždění Židů jsou beztrestní?

Většina evropských zemí nemá platné zákony o rouhání (Spojené království zrušilo poslední zákon o rouhání v roce 2008, Irsko v roce 2020), ale na kritiku islámu se často vztahují zákony o podněcování nenávisti, veřejném pořádku a antidiskriminační zákony. Rámcové rozhodnutí Rady EU o boji proti některým formám rasismu a xenofobie z roku 2008 vyžaduje, aby členské státy kriminalizovaly podněcování nenávisti na základě náboženství, což zahrnuje i kritiku vnímanou jako pobuřující. Například rakouská lektorka Elisabeth Sabaditsch-Wolff byla odsouzena za to, že během svého semináře o islámu označila manželství islámského proroka Mohameda s Aíšou za „pedofilní“, protože Aíša se vdala v šesti letech a její manželství bylo konzumováno v jejích devíti letech). Tato událost je historickou skutečností a zmiňuje se o ní řada hadísů. Hadisy jsou po Koránu druhým nejposvátnějším zdrojem islámského práva. Je citace islámského práva „pobuřující“? Výklad je zcela svévolný. Evropský soud pro lidská práva často potvrzuje rozsudky, pokud výroky o islámu narušují „náboženský smír“ nebo jsou „zaměřené proti muslimům“. Toto subjektivní určení odráží právní trend v Evropě, který na rozdíl od amerického Prvního dodatku upřednostňuje „sociální soudržnost“ před svobodou projevu.

Některé instituce – například Evropské centrum pro právo a spravedlnost (ECLJ, European Centre for Law and Justice) – se obávají, že v důsledku těchto zákonů může věcná a historická kritika islámu (například diskuse o Mohamedově životě), pokud je považována za urážlivou, vést k trestním stíháním. V případě demonizace Židů to ale nevádí a autorům takových výroků nic nehrozí. O Židech můžete říkat cokoli, naprosto cokoli, čím to bude patologičtější, tím lépe. Je zcela zřejmé, že Brusselmansovy výroky mohou v kontextu evropské nenávisti vůči Židům jen posílit odhodlání některých prostáček „donutit

Židy zaplatit“ za „Palestinu“. To není svoboda slova, to je výzva k vraždění.

Copak nevidíme znepokojivou podobnost mezi touto rétorikou a rétorikou národního socialismu ve dvacátých letech minulého století? Máme snad rozlišovat mezi „špatným nacismem“ a „dobrým nacismem“ – jenž má právo propagovat vraždění Židů „kvůli obraně Palestinců“?

Evropská „levice“ i „krajní levice“ – které jsou od sebe mimochodem často k nerozeznání – převzaly falešné tvrzení Hamásu, že Izrael páchá v Pásmu Gazy genocidu. Genocida patrně znamená úplné vyhlazení palestinského národa. Žádné dostupné údaje, dokonce ani od Hamásu, však toto tvrzení nepodporují. Evropské „levicové“ i „krajně levicové“ strany z „boje proti genocidě palestinského lidu“ přesto učinily klíčovou součást svého politického programu.

Představte si na chvíli, že jste mladý muslim denně zahlcovaný zprávami na sociálních sítích i v mainstreamových médiích prohlašujícími, že Izrael, tedy „Židé“, páchají na muslimech jeden z největších masakrů v moderních dějinách. Od narození je Vám dennodenně opakováno, že jste především muslim, že jste součástí *ummy* (muslimského národu), patříte Alláhovi a že Vaše vazby k rodině a zemi jsou druhotné, nepodstatné, nebo dokonce bezvýznamné. Korán, sunna a fiqh jsou islámské zákony, které jsou zásadní „pro každého muslima, protože zajišťují správné uctívání, usměrňují morální chování a poskytují praktická řešení osobních a společenských problémů. Tím, že fiqh začleňuje víru do všech aspektů života, pomáhá muslimům žít v harmonii“ a učí je, že mají právo i povinnost chopit se zbraně a bojovat „na Alláhově stezce“ proti nepřítelům islámu. David Patterson napsal: „Džihádista musí podle posvátné islámské definice bojovat a zabíjet, aby byl spravedlivý.“ Začít musí samozřejmě u Židů – kteří jsou jako zapřísáhlí nepřátelé muslimů popsáni dokonce už v Koránu:

„Lidé Knihy, nelíbí se vám na nás něco jiného, než že věříme v Alláha, v to, co bylo sesláno nám, a v to, co bylo sesláno dříve, a že většina z vás je hříšná?“

„Ti, které Alláh proklel a na které se rozhněval a z kterých udělal opice a prasata, a uctívači model – ti jsou na tom hůře a sešli z cesty pravé.“ (Korán, 5:64-65)

„A ty z lidu Knihy, kdož je podporovali, vyvedl z pevností jejich a nahnal jim hrůzu do srdcí, některé jste zabili, jiné jste dostali do zajetí. A odkázal vám jejich země, jejich sídla a jejich majetek a zemi, na niž jste dosud nevnikli. Alláh je všemocný.“ (Korán, 33:26-27)

Lze vůbec v takovém kulturním kontextu a v atmosféře takové nenávisti nepovažovat účast na kolektivních akcích proti Židům za legitimní nebo dokonce žádoucí?

Většina muslimů v Evropě je mírumilovná a nepodílí se na terorismu. I kdyby se ale na terorismu podílela a chtěla se pomstít za údajnou „genocidu“ spáchanou „Židy“ jen jedna setina procenta evropských muslimů, tak by se jednalo o tisíce potenciálních „džihádistů“.

Dlužíme našim židovským spoluobčanům nejvyšší míru ochrany – a solidarity. Je to náš morální a civilizační imperativ.

Drieu Godefridi, je právník a filosof, absolvent Saint-Louis University of Louvain. Má doktorát z teorie práva z Université Paris IV-Sorbonne.

Překlad původního textu: Towards Jihadist Pogroms in Europe? *Překlad: Libor Popovský*

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney

Slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každú nedeľu o 11 hod. České mše svaté snad někdy budou.

Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park
Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159

Každou třetí neděli v měsíci je česká katolická pobožnost v 11. ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pout') - podává se občerstvení - všichni vítáni
Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086,
Rezervace haly: **0404 849 888**; Rezervace baru, zahrady, restaurace, parties a herny - Marian: **0410 467 537**
Hala pristupna pro sporty: Po-Ne 6:00-24:00
Restaurace/bar otevren: Pa-So 17:00 - 24:00, Ne 12:00-19:00.
Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney, www.sokolsydney.com.

CzechoSlovak Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178;
E-mail committeescscc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148, **02 9606 8703**

Restaurace otevřena:

- Pátek: 17:00–20:00 a • Sobota: 12:00–22:00 (živá hudba)
- Neděle: 12:00–15:00

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153
Potrebné informácie nájdete na slovakcommunitysydney.com alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD

JÍŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181
Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čs. klubu: <http://www.csclubsa.com>

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156;
Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au
www.csklubqld.org.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin,

Informace: Mobil: 0497 344 377

polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com

Združení Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)

c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051
Tel.: nemají President Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180

Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod

Nedělní obědy nám nyní vaří Ivo de Pol. Cena za tři chody \$30.- Data: 24.11., 8.12.2024, — 16.2., 16.3.2025

Rezervace zapotřebí,

Každé pondělí a úterý od 19.00 hod. Výuka češtiny. (Zuzana Vasich)

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in

Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str.,
Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au.
otevreno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

Email: CzechSlovakWA@hotmail.com

Web: www.CzechSlovakWA.org

KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program Už není

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109
www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - Brisbane Slovenske vysielanie
každý piatok od 18.00 do 19.00 hod, informácie Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canberra rádio . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní
Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahoradio@centrum.cz

slovenské vysílání .

každú nedeľu od 19.00 do 20.00

SBS2 Frekvencie v hlavných mestách

FM Adelaide 106.3fm ; Adelaide Foothills 95.1fm

Brisbane 93.3fm ; Canberra 105.5fm

Darwin 100.9fm ; Hobart 105.7fm

Melbourne 93.1fm ; Perth 96.9fm

Sydney 97.7fm

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 15. ledna Léta Páně 2026

Calling All Passionate Film Industry Volunteers!

Are you enthusiastic about the film industry and looking for an opportunity to be part of something exciting? Look no further! We are seeking a number of energetic and fun individuals to join us as volunteers for our upcoming film festival, as well as during the pre-festival period.

Volunteer Roles

We have a variety of roles available, and we need your help with:

- Assisting with the distribution of marketing materials
- Supporting event logistics and coordination
- Engaging with festival attendees to enhance their experience
- Managing ticketing and seating arrangements
- Helping with setup and breakdown of festival events
- Providing general support to the festival team as needed

In addition, we are specifically looking for volunteers with RSA (Responsible Service of Alcohol) licenses to assist in areas where alcohol will be served.

Why Volunteer with Us?

Volunteering with our film festival team offers numerous benefits:

Čeští Tenisté v Sydney

Dear Film Enthusiasts,

We are thrilled to invite you to

13th edition of the Czech and Slovak Film Festival

Dendy Cinemas Newtown

25 March – 29 March 2026

Event that promises to be a highlight of the year for cinema lovers!

Mark your calendars and get ready for a grand announcement that will unveil the exciting lineup for our upcoming Film Festival!

- **Free Movie Tickets:** As a token of our appreciation, you will receive complimentary tickets to enjoy films during the festival.
- **Experience the Festival Buzz:** Immerse yourself in the vibrant atmosphere, both behind the scenes and on the front lines.
- **Gain Valuable Experience:** This is a fantastic opportunity to gain experience in event management and the film industry.
- **Have Fun:** Work alongside a team of passionate film lovers and have a good laugh along the way.

If you are interested in being part of our festival team and making a difference, we would love to hear from you! Please contact us at: info@iksimafilms.com.au

Otec hrůzy: Nevyřešené záhady Sfingy.

Honza Řecký

V historii Velké sfingy je jedna zvláštnost, která je mnohem znepokojivější než její zlomený nos. Tento obr, vysoký jako šestipatrová budova a dlouhý jako fotbalové hřiště, dokázal zůstat neviditelný i pro ty nejpečlivější kronikáře starověku. Když Hérodotos, otec historie, putoval v 5. století př. n. l. po gízské plošině, popsal stavbu Velkých pyramid s puntičkářstvím účetního. Zapisoval si všechno, co mu kněží řekli: kolik ředkviček, cibule a česneku stavitelé snědli, jak táhli obří bloky, kolik let trvalo postavení každé hrobky. Popsal všechno, co viděl a slyšel, ale neřekl ani slovo o kolosální soše lva s lidskou tváří ležící dva kroky od Rachefovy pyramidy.

Toto ticho je ohlušující. Mohl by puntičkářský Řek, kterému neunikl jediný detail, prostě nevšimnout největší monolitické sochy na planetě? Před ním Egypt navštívil Hekateus z Milétu a po něm Strabón. Jejich poznámky jsou důkladné a detailní, ale o Sfinze v nich není ani řádek. To vyvolává nepříjemnou otázku: byla Sfinga v té době viditelná? Odpověď, kupodivu, lze nalézt v díle římského přírodovědce Plinia Staršího. Ve své „Přírodní historii“ mimochodem zmiňuje, že v jeho době, v 1. století n. l., byla Sfinga opět „vyčištěna od písku“.

Ukazuje se, že obr sváděl s pouští nerovný boj po dlouhá staletí. Písek, hnaný západními větry, ji neúprosně zasypával a někdy ji skrýval až po krk. Socha se objevovala ze zapomnění a pak zase mizela v písečných hlubinách. Faraoni Nové říše, jako například Thutmose IV., považovali za čest „osvobodit“ božstvo z písečného zajetí, což hrdě oznamovali na stélách instalovaných mezi jeho tlapami. Pak přišli Římané a Arabové a pokaždé se našli nadšenci, kteří starověkého strážce vykopali. Tento cyklický boj s pískem pokračoval až do začátku 20. století, kdy byl písek definitivně poražen.

To vysvětluje, proč ji Hérodotos nemohl spatřit – možná se v tu chvíli nad pískem vynořila pouze hlava, kterou si mohl splést s jednou z mnoha soch roztroušených po nekropoli. To ale vyvolává další záhadu. V egyptských papýrech z doby stavby pyramid, kde se pečlivě zaznamenávala každá použitá cihla a každý snědený chléb, neexistuje jediný ekonomický dokument týkající se stavby Sfingy. O pyramidách víme téměř vše, ale neexistuje ani řádek o tom, kdo, kdy a proč vytesal tohoto obra ze skály. Zdálo se, že se objevil z ničeho nic, bez odhadu a bez projektu, tichý a věčný, jako samotná poušť.

Dlouho se považovalo za axiom, že Sfinga je stejně stará jako Rachefova pyramida, tedy že je stará asi 4 500 let. Zdálo se, že tuto verzi už nic nemůže vyvrátit. Tvář sochy, jak tvrdili egyptologové, je portrétem samotného Rachefova a její umístění vedle jeho pyramidy nenechává žádné pochybnosti o tom, kdo si ji objednal. Na konci 20. století však tato úhledná teorie začala prskat ve švech a praskliny nepocházely od historiků, ale od lidí zcela jiných profesí.

Všechno to začalo havarijním stavem památky. Když v roce 1988 z krku Sfingy spadl 350kilogramový kus vápence, UNESCO spustilo poplach. Začal rozsáhlý výzkum a první výsledky přinesly senzaci. Skupina japonských archeologů vedená profesorem Sakudžim Jošimuro po osvětlení sochy echolokátorem dospěla k ohromujícímu závěru: kámen, ze kterého byla

Sfinga vytesána, byl opracován mnohem dříve než bloky sousedních pyramid. Nešlo o stáří samotné skály, ale o dobu jejího opracování.

Skutečnou ránu tradičnímu datování však zasadili geologové a hydrologové. Všimli si eroze na těle Sfingy. Zatímco hlava, vytesaná z odolnějšího vápence, trpěla hlavně větrem a pískem, tělo, které se nacházelo v jámě, bylo rozežráno hlubokými svislými rýhami. Podle badatelů, jako jsou John Anthony West a geolog Robert Schoch, se jedná o klasické známky vodní eroze způsobené silnými a dlouhodobými dešti.

Ale tady je další problém: před 4 500 lety, za doby Rachefova, bylo v Egyptě klima již stejně suché jako dnes. Období silných dešťů, které dokázaly na kameni zanechat takové jizvy, skončilo v této oblasti o několik tisíc let dříve. Hydrologické studie vedly k závěru, že Sfinga musela stát pod přivalovými dešti stovky let. To posunulo datum jejího vzniku do hlubin času, do doby, kdy Sahara byla ještě vzkvétající savanou. Britští vědci po zopakování výzkumu jmenovali ještě odvážnější datum - asi 12 tisíc let před našim letopočtem. To se zhruba shoduje s předpokládaným datem konce poslední doby ledové a hypotetické Velké potopy. Tato teorie se samozřejmě setkala s nepřátelstvím akademické obce. Egyptologové tvrdí, že erozi lze vysvětlit i jinými příčinami: stoupající podzemní vodou, kyselými dešti nebo nekvalitním vápencem. Správně také poukazují na to, že nemáme žádné důkazy o civilizaci schopné vytvořit tak monumentální stavbu před 12 000 lety. Stopy v kameni jsou však houževnaté. Debata o stáří Sfingy pokračuje a z čistě vědecké se stala ideologickou. Pokud mají geologové pravdu, pak bude nutné přepsat celou oficiální historii starověkého světa.

Když ponecháme stranou debatu o stáří, zůstává hlavní otázkou: koho Sfinga zobrazuje? Drtivá většina egyptologů je pevně přesvědčena, že se jedná o portrét faraona Rachefa. Argumenty jsou jednoduché: socha stojí vedle jeho pyramidy a bloky stejné velikosti byly použity k výstavbě chrámu u Sfinginých tlap. Kromě toho byla poblíž nalezena nádherná dioritová socha samotného Rachefa, která je nyní uložena v Káhirském muzeu. Právě s ní se obvykle srovnává obrova tvář. Slavný egyptolog Ivor Edwards napsal: „Ačkoli je tvář Sfingy poněkud znetvořená, stále nám dává portrét samotného faraona Rachefa.“ Tato důvěra je však založena spíše na tradici než na tvrdých faktech. Na samotné Sfinze ani v okolních chrámech neexistuje jediný nápis, který by ji spojoval s Rachefem. A „Inventární stéla“ nalezená v Gíze v 19. století dokonce tvrdí, že Sfinga tam stála již za doby Rachefova otce Cheopse, který ji pouze „restauroval“. Většina učenců však tuto stélu považuje za pozdní padělek.

Vážnější pochybnosti se objevily, když se případu ujali forenzní experti. Skupina nezávislých badatelů přizvala Franka Dominga, zkušeného newyorského policejního experta, který se specializuje na kompozitní skici a identifikaci. Ten strávil měsíce pečlivým porovnáváním obličeje Sfingy a obličeje dioritové sochy Rachefa s využitím všech pravidel forenzní analýzy. Jeho závěr byl kategorický: „Tato dvě umělecká díla zobrazují dva různé obličeje. Proporce čelní strany – a zejména úhly a rýhy obličeje při pohledu z boku – mě přesvědčují, že Sfinga není Rachef.“ Je tu ještě jedna zvláštnost: neúměrně malá velikost hlavy ve srovnání s mohutným tělem lva. To vedlo některé badatele, včetně geologa Roberta

Schocha, k domněnce, že socha původně měla hlavu lva. A později, již v dynastickém období, si jeden z faraonů (možná Rachef nebo někdo jiný) nechal z této lví hlavy vytesat vlastní portrét. To by vysvětlovalo jak nedostatek proporcí (hlava musela být vsazena do existujícího objemu), tak stopy starší vodní eroze na těle, které na přepracované hlavě nejsou přítomny.

Tvář Sfingy netrpěla jen časem, ale i lidmi. Legenda o tom, že Napoleonovi vojáci urazili nos dělovou koulí, je jen mýtus. Tento příběh s největší pravděpodobností začal jako nevinný vtip, příběh pro turisty, a už více než století koluje po světě. A v naší době mu nový život vdechl internet a proměnil ho v „důkaz“ rasismu a krutosti evropské západní civilizace. Kdo jako první rozhodl, že to Napoleon může udělat, není známo, ale tato verze se ukázala jako překvapivě houževnatá.

V roce 1995 jej vůdce černošské extremistické organizace „Národ islámu“ Louis Farrakhan dokonce použil ve svém projevu během tzv. „Million Man March“ – masového protestního pochodu černochů na Washington. „Nadřazenost bílé rasy donutila Napoleona vyhodit do povětří nos Sfingy, protože příliš připomínal velikost černocha,“ řekl. Ironií je, že samotný „Národ islámu“ a Farrakhan osobně jsou často obviňováni z rasismu a antisemitismu, stejně jako z lásky ke konspiračním teoriím a velmi specifické interpretace historie.

Pravdou je, že již arabští historici v 15. století psali, že obrova tvář utrpěla v rukou horlivého islámského bojovníka proti modlám a později na ní Mamlukové testovali přesnost svých střelců. A rituální vousy, které kdysi zdobily jeho bradu, opustily své místo a dostaly se do Britského muzea. Po staletí tak lidé zanechávali na jeho tajemné tváři své stopy a snažili se ji buď podmanit, nebo vymazat vzpomínku na ni, ale on mlčky přihlížel změně civilizací a střežil tajemství svého jména.

Tam, kde oficiální věda mlčí, se slovo ujímá mysticismus. A Sfinga se, jako žádná jiná památka, stala magnetem pro nejružnější ezoterické teorie a prorocství. Nejznámější z nich je spojena se jménem amerického „spícího proroka“ Edgara Cayce. Ve 30. a 40. letech 20. století, když byl v transu, předpověděl, že jednoho dne bude pod pravou tlapou Sfingy nalezena tajná místnost, kterou nazval „Síní svědectví“ nebo „Síní kronik“. Podle něj tato místnost obsahuje artefakty a znalosti ztracené atlantské civilizace, které lidstvu prozradí jeho pravou historii.

Toto prorocství bylo dlouho považováno za pouhou fantazii. V roce 1989 však skupina japonských vědců z univerzity Waseda, kteří prováděli geofyzikální výzkum na náhorní plošině v Gíze, učinila ohromující objev. Pomocí radaru objevili úzký tunel pod levou tlapou Sfingy, který zasahoval hluboko do pyramidy Rachefova. A severozápadně od Královniny komnaty v Cheopsově pyramidě byla nalezena velká dutina. Japonci byli připraveni začít s vrtáním, ale egyptské úřady jim náhle další práce zakázaly.

O několik let později americký geofyzik Thomas Dobecki pomocí seismického vybavení potvrdil přítomnost velké obdélníkové komory asi pět metrů pod předními tlapkami Sfingy. Jeho výzkum byl však v roce 1993 náhle zastaven a od té doby egyptská vláda uvalila oficiální zákaz jakéhokoli geologického nebo seismologického výzkumu v bezprostřední blízkosti Sfingy.

Tento závoj tajemství jen přiřivil zvěsti, že úřady něco skrývají a že „, Síň záznamů “ je víc než jen fikce.

Tajemství sklepení doplňují hádanky na povrchu. Egyptský archeolog Rudwan Aš-Šamaa předložil teorii, že Sfinga nebyla sama. Upozornil na skutečnost, že princip symetrie a párování byl vždy dodržován ve staroegyptském umění a mytologii. Pokud existuje bůh, musí existovat bohyně. Pokud existuje „, Otec teroru “, - Abu al-Haul - jak Arabové Sfingu nazývají, pak musí existovat „, Matka teroru “. Podle jeho názoru osamělá postava Sfingy vypadá pro egyptský světónázor nepřírozeně.

Na podporu své teorie uvádí několik argumentů. Žulová stéla Thutmose IV., stojící mezi tlapami Sfingy, zobrazuje dvě sochy. Existuje také další vápencová tabulka, která říká, že blesk udeřil a zničil jednu ze soch. Aš-Šamaa na podporu svých slov ukazuje na malý kopec vedle Sfingy a tvrdí, že pod pískem je ukryta druhá, ženská socha. Prozatím je to jen hypotéza, ale pokud se někdy potvrdí, donutí nás to podívat se na celý komplex v Gíze zcela znovu.

Navzdory všem debatám a teoriím se většina učenců shoduje na jedné věci: ať už byla Sfinga kdokoli, byla neoddělitelně spjata s kultem slunce a myšlenkou královské moci. Je otočena striktně na východ, kde se každý den rodí slunce - hlavní symbol života a znovuzrození pro starověké Egyptany. Během Nové říše se začala ztotožňovat s bohem Horemachetem - „, Horem na obzoru “ a faraoni vedle ní stavěli chrámy zasvěcené bohu Ra.

Ve starověkých východních civilizacích byl lev vždy symbolem solárního božstva a královské moci. Bylo běžnou praxí zobrazovat faraona jako lva, který hubí své nepřátele. Sfinga, která kombinovala tělo mocné bestie a inteligentní tvář člověka (faraona či boha), byla ideálním ztělesněním této myšlenky - neotřesitelná, božská moc, která chrání řád ve světě. V tomto smyslu byla její hlavní funkcí strážní. Chránila mír faraonů pohřbených v pyramidách, posvátné nekropoli v Gíze a možná i celou egyptskou zemi před silami chaosu.

Alternativní teorie ji vnímají jako více než jen strážce. Astronomičtí teoretici jako Graham Hancock tvrdí, že Sfinga je spolu se třemi Velkými pyramidami součástí obří mapy hvězdné oblohy vtisknuté na Zemi. Vypočítali, že poloha památek v Gíze přesně odpovídá poloze hvězd Orionova pásu a souhvězdí Lva v den jarní rovnodennosti kolem roku 10 500 př. n. l. Pokud ano, Sfinga není jen socha, ale ručička na obřích kosmických hodinách, označující specifickou éru v precesním cyklu Země.

Tato teorie vysvětluje jak lví tvar sochy (což naznačuje souhvězdí Lva), tak stopy vodní eroze (odpovídající vlhčímu klimatu oné vzdálené éry). Stejně jako jiné nekonvenční hypotézy však nenachází podporu v akademické vědě, která ji považuje za pouhou krásnou spekulaci.

Kdo tedy byl, tento „, Otec hrůzy “? Strážce hrobek? Portrét faraona? Astronomický ukazatel? Strážce tajných znalostí Atlanťanů? Možná byl vším tímto najednou. Během tisíců let své existence vstřebal mnoho významů a přesvědčení. Každá epocha v něm viděla něco svého. Pro faraony Nové říše byl bohem Horem. Pro Řeky byl tajemným škrtičem z mýtů. Pro Araby byl otcem hrůzy. A pro nás zůstává největší záhadou, tichou otázkou vytesanou do kamene a adresovanou věčnosti.

JAK JSEM PODŘÍZLA SEBE A PÁR DĚCEK

Camille G Od Brna

Jako harant jsem platila v okruhu několika kiláků od našeho baráku za těžkého holčičího zločince, kradeníka a ultrasígra. Máti mi proto z bezpečnostních důvodů (abych svým roztomilým zjevem odradila od případného lynčování) vyčesávala vlasy do dvou culdů a ty zdobila obrovskéma mašlama. Tomu jsem se teda nebránila, neboť výborně sloužily třeba jako vodítka, (když jsem si lópežila psy a kočky), anebo na svazování zajatců. Navíc jsem se naučila svejma velkejma kukadlama s dlóhéma řasama a obličejem plným pih úžasně nevinnej kukuč, kterým jsem většinou výprasku zabránila.

U nás v ulici byli samí kluci, což byla paráda, protože ti jediná jakž takž dokázali se mnou držet krok v provádění nekalostí a hovadin všeho druhu. Navíc byli do mě do jednoho všeci zamilovaní, a tak nebyl zase až tak velkej problém je k provádění píčovín přimět. Jelikož jsme byli ovlivnění kovbojkama v bedně, a hlavně jsme čuměli na Vinnetoua a Old Shatterhanda, a mě velice zaujalo slovo gentleman, tak jsem kumpány oslovovala: „pánové gentlemani“. Kluci byli z toho nadšení, nikdo sice nevěděl, co to znamená, ale znělo to veledůležitě.

Jednoho dne se mi zrodil v palici d'ábelskej plán, a to, že budu náčelníkem gentlemanů a budu velet. Gentlemanům se můj návrh vůbec nezamlouval a jeden odvážlivec si dokonce dovolil říct, že holka nemůže velet, a navíc že nemám šulínka. Byla jsem trochu zaskočena, ale vypadlo ze mě: „To teda víš akorát tak hovno, já ho teda mám!“ Pak proběhlo klasický: „Kecáš“ Já:„Nekecám“ A zase: „Kecáš. “ Až se logicky došlo k tomu, že gentlemani přestali být gentlemany a chtěli ho vidět. Řekla jsem jim, že se sejdem večer za barákem a že jim ho ukážu.

Celej den mně šrotovala palica, co jim ukážu. Nakonec jsem mladšímu bráchovi násilím stáhla trenky, zatahala jsem mu za něj, jestli mu dobře drží. První varianta, že bych si ho půjčila, padla. Držel, ale čuměla jsem, že se dá natahovat jak guma vod tepláků, a tak jsem si ho aspoň prozkómala a rozhodla jsem si ho ušoulat z plastelíny. Doma jsme měli už pěkně staró plastošku a už dávno měla smíchaný barvy, a navíc byla plná bordela, vlasů a chlupů z koberca. Takže můj novej šulcek hrál všema barvava, a jelikož jsem si k němu došólala na koberci i pytel, tak jsem na něm měla v podstatě i předčasný ochlupení. Večer jsem si ho odhodlaně vrazila do gatěk a šla jsem ho ukázat gentlemanům. Došla jsem a říkám: „Prvně vy!“ Neochotně mi je ukázali a já si uvědomila, že ho mám hrozně velkého a děsně škaredýho. No musela jsem si vymodelovat velkó kládu, protože jinak se šulda lálal. Narychlo jsem si stáhla gat'ky a ukázala jsem jim svého „ptáka ohniváka“(převládala červená plastelína). Bylo celkem dlouho ticho a pak někdo pronesl: „To je hnus, fuj!“ Někdo zase: „Ty vole, takovýho nemá ani můj fotr, já se poblíju.“ A protože mi ho nechtěli uznat, tak se rozhodlo se, že se tam raději serveme a kdo vyhraje, bude náčelník. To bylo férový, já se rvala ráda, ale upozornila jsem je, že kdo mě zatahá při rvaní za culdy nebo mašle, tak mu urvu pind'óra.

Byla to fakt mlata. Můj šulcek mně propadl teplákama a byl zašlapán do trávy, později i mé mašle s chomáčema vlasů. Vyhrála jsem, i když

jsem byla doškubaná jak žena téden provozující nejstarší řemeslo na lodi plný námořníků. Ale stala jsem se zaslouženě náčelníkem a vůdcem té bandy pitomečků. Po pár dnech ve „funkci“, kdy jsem všechny nutila krást doma Mileny a tatrosky a nosit mi je jako důkaz věrnosti, jsem se jednak už dosti nudila a jednak, protože jsme měli v bandě i pár užalovanců, jsem se rozhodla, že se po vzoru Vinnetoua a Old Shatterhanda pobratříme krví a bude každéj přísahat, že už nebude práskat. No ty vole! Na ty jatka nikdy nezapomenu. Gentlemanům se teda do toho moc nechtělo, když jsem jim objasnila, že pobratření bude spočívat v tom, že se každéj fikne do ruky a navzájem si spojíme krev a budeme si přísahat věrnost. Jeden zbabělej člen dokonce navrhoval, že máme každéj po těle různý strupy z odřenin a ty můžeme strhnout a až z nich povalí krev, pobratříme se bezpečnějším způsobem. Seřvala jsem je a říkám: „,Srabi posraní, kdo se nepobratří, už semka nepáchne!“ A šla jsem na dvůr pro fotrůj nůž na kuchání ryb a stahování králíků, na kterej jsme nesměli hrabat. No! Takhle nějak jsem si představovala, když v náký sektě spáchaj hromadnou sebevraždu. Zaprvý, nikdo z nás přesně nevěděl, kde se má říznout a jak hluboko. Ve finále při ostrosti kudly, povrchovej řez ani nebyl možnej. Já jakožto náčelník a největší kretén, jsem se šmikla do zápěstí (jizvu mám do ted'). A jelikož všichni víme, že je prodleva, než začne z řezný rány chcát krev, tak se ještě čtyři gentlemani stačili jaksi „podřezat“. Pátej, když viděl ty šilený jatka, tak zdrhl pro pomoc.

Později, když jsme v dějáku probírali hrozné krveprolití v bitvě u Lipan, jsem zkonstatovala, že to bylo dle mého úplně hovno, oproti krveprolití na dvorku u Brna a máti byla opět povolána na kobereček do ředitelny, kde jí bylo již poněkolikátý navrženo, jestli by pro mě nebylo vhodnější navštěvovat blbšulu, trotilharvard, debilsuniversitét neboli zvláštní školu. Mimochodem díky těmto pojmenováním, který se mi moc zamlouvaly, jsem tam i chodit chtěla, ale samé jednušky mi přestup kazily.

Ale vraťme se zpět k nám na dvorek. Krve tam bylo, jako při poslední zabíjačce, kdy řezník (nachcané jak jetel) blbě sejmul čuníka, kterej si dal ještě po dvoře pár koleček, než mu došel benál (krev). Ke spojení krve a pobratření teda fyzicky nedošlo, ale na zemi stoprocentně jo. Všeci jsme byli odvezeni na šití a již ve špitále jsem byla zbavena funkce. Tam mě velmi zaujala několikrát položená otázka od rodičů jednoho kumpána, jestli opravdu nedošlo ke spojení krve (prodělal totiž žloutenku a zůstal přenašečem). Po ošetření mě doma máti ještě zbavila tepláků a dostala jsem nařezáno vařečkou jak sviňa, dokud ju nepřerazila a při tom nepřičetně řvala: „. urvaaaa, já jedná z tebe skončím v šaškecu, vždyť mě za tebe zavřó až zčernám, copak můžeš podřezávat děcka v ulici? Co z tebe jednou bude? Náké masové vrah, kristepane?“ No to se mě teda dotklo, že si myslí, že jsem je podřezala, a tak jsem si utřela sopl a slzy, udělala jsem ten svůj nevinnej kukuč a dotčeně říkám: „Tak to teda pozor paní mlátičko, já jsem nevinná, gentlemani se podřízli všichni do jednoho sami.“ A tím jsem máti odbórala smíchy jako vždycky a za dva týdny, až se nám všem zahojili štychy a prdele, jsem už zase byla náčelníkem.

Pacient: „Pane doktore, jak dopadly výsledky mých testů? Umírám nedočkavostí...“

Doktor: „No... nedočkavostí úplně ne...“

Smrtící koktejl v těle. Věčné chemikálie nejsou vidět, ale mohou způsobit rakovinu

Martin Petříček, týdeník Ekonom

Věčné chemikálie kontaminují vše od krve každého člověka až po arktický led. Zatímco EU váhá s plošným zákazem těchto toxických sloučenin, náklady na dekontaminaci překračují biliony eur.

Není před nimi úniku. Syntetické sloučeniny označované zkratkou PFAS se nacházejí skoro všude. V krvi, pitné vodě, potravinách i v odlehlých koutech planety, kam nikdy nevzkročila lidská noha. Kvůli mimořádně silné vazbě mezi uhlíkem a fluorem se v přírodě prakticky nerozkládají. Pro životní prostředí i člověka jsou proto nebezpečné, mohou způsobit závažná onemocnění.

Pětice států Dánsko, Německo, Nizozemsko, Norsko, Švédsko předložila před dvěma lety návrh, který požaduje takřka úplný zákaz celé skupiny "věčných chemikálií" v EU. Jen s minimálními výjimkami. Evropští úředníci balancují mezi dvěma silnými lobbistickým skupinami.

Aktuální verze textu, kterou zveřejnila Evropská agentura pro chemické látky ECHA, obsahuje podstatně více výjimek než původní požadavky, zejména v průmyslové praxi. Z posouzení bylo vyřazeno osm kategorií použití těchto látek. "Rozhodnutí ECHA významně oslabit původní návrh je z hlediska ochrany veřejného zdraví velmi problematické," říká členka výkonné rady neziskové organizace Arnika Karolína Brabcová, která legislativu podrobně sleduje.

Komise uvedla, že zváží zákaz PFAS pro běžné spotřebitele, v průmyslu však může být jejich využití pro "nezbytné účely" povoleno, pokud nebudou nalezeny alternativy. Rozhodnutí má padnout napřesrok, až ECHA dokončí hodnocení všech průmyslových sektorů.

Kritici varují, že každý další odklad evropského univerzálního zákazu znamená pokračující znečišťování životního prostředí a následně také rostoucí náklady na dekontaminaci.

"Řešení celého problému je zatím pouze částečné. Legislativa je velmi nedokonalá, přestože ty látky máme všichni v krvi," řekl na semináři v Senátu Tomáš Cajthaml z Ústavu pro životní prostředí Přírodovědecké fakulty Univerzity Karlovy. Lidstvo se podle něj bojí především látek, které jsou akutně toxické, tedy těch s bezprostředním účinkem. S nimi se už pomocí zákazů dokázalo poměrně dobře vyrovnat. Jenže PFAS jsou toxické jinak, chronicky. A ačkoliv se jejich účinky projeví až s velkým zpožděním, lze je v řadě případů dobře prokázat.

Sloučeniny jsou podle Cajthamla karcinogenní. Mohou ublížit lidskému plodu, u narozeného jedince poškozují játra, štítnou žlázu, ovlivňují metabolismus tuků, způsobují zvýšený cholesterol či hypertenzi. Legislativa a opatření k regulaci těchto látek jsou zatím nedokonalé, přestože snahy omezit je či zakázat tu jsou už nějaký čas. A také se místo rázného a komplexního řešení často nahrazují jedny toxické látky jinými, podobně škodlivými.

Poločas rozpadu je deset let

Věčné chemikálie se kumulují v potravních řetězcích, a tak se dostanou do lidského organismu. Mimo jiné konzumací ryb žijících ve znečištěných vodách. "Lidské tělo sice umí tyto

látky vyloučit, ale poločas rozpadu je v průměru deset let. Za deset let by se snížila koncentrace, kterou máme v těle, na polovinu," říká Cajthaml. PFAS se vracejí zpět do materiálových cyklů také při recyklaci a likvidaci odpadu, odpadních vod i znečištěné vody, což znemožňuje efektivní zavedení cirkulární ekonomiky. "Zásadní problém proto vidíme ve věčném a neviditelném koloběhu," podotýká Brabcová.

Mezi sloučeniny PFAS podle Cajthamla patří více než deset tisíc látek a Stockholmskou úmluvou jsou celosvětově zakázány tři. Mimo jiné ty, které se dříve používaly při výrobě teflonu. Přestože se už nesmí používat, stále se nacházejí v okolním prostředí ve vyšších koncentracích. "Žili jsme před těmi látkami, můžeme žít i po nich. Ale nemůžeme žít s nimi. Vědecká komunita je přesvědčena, že musí být téměř kompletně zakázány," říká Cajthaml.

Podle Brabcové k tomu evropská legislativa postupně směřuje. Na přelomu roku byly látky ze skupiny PFAS zakázány například v obalech či obalových odpadech. Ovlivní to například výrobu papírových jídelních krabiček, které odolávají mastnotě. Věčné chemikálie patrně nebudou smět být přítomny ani v hračkách.

Vedle řešení na celoevropské úrovni se prosazují i národní iniciativy. "Je to dobrý signál, ale ne úplně šťastné řešení. Pro výrobce a dovozce je to v rámci jednotného trhu nepřehledné," říká Brabcová.

Záleží i na tom, odkud kdo je

Jeden z nejčastějších způsobů, jak se "nesmrtelné" chemikálie dostávají do těla, je pití kontaminované vody. Studie Evropské agentury pro životní prostředí odhalila přítomnost těchto nebezpečných látek ve všech testovaných vzorcích krve evropských dospívajících, přičemž zhruba u 14 procent napříč Evropou naměřené hodnoty překračovaly zdravotně bezpečné limity. Rozdíly mezi jednotlivými zeměmi však byly v tomto případě značné: od 1,3 procenta ve Španělsku až po 23,8 procenta ve Francii.

Regionální odlišnosti způsobují historické, technologické i přírodní faktory. Země s dlouhou průmyslovou tradicí, jako jsou Francie či Německo, nesou dědictví desítek let intenzivní výroby a používání PFAS. Jejich stopy v půdě, vodě i ovzduší jsou tam výrazné. Roli hraje i geografie: v chladných či hornatých oblastech se PFAS sice déle udržují v prostředí, ale pomaleji se dostávají do potravního řetězce. Strava bohatá na ryby z kontaminovaných moří zvyšuje příjem PFAS u obyvatel severní Evropy, zatímco v jižní části kontinentu je tato zátěž nižší.

Prísnejší environmentální legislativa ve Švédsku či Nizozemsku už přináší postupné snižování hladiny chemických škodlivin v populaci, kdežto v zemích, které je začaly regulovat teprve nedávno, se drží ve vysokých koncentracích. Hustota obyvatel a míra urbanizace navíc zvyšují spotřebu produktů s PFAS, což vysvětluje, proč mladí lidé ve vysoce průmyslových a zalidněných regionech mají vyšší hodnoty než jejich vrstevníci odjinud.

Čím se bude hasit, když ne pěnou s jedy

Projekt Forever Pollution odhaduje, že v Evropě se nachází přibližně 23 tisíc lokalit kontaminovaných PFAS; z toho zhruba desetinu tvoří "hotspoty" s vysokou úrovní znečištění a ty mohou ohrožovat lidské zdraví. Nejde jen o přítomnost továren, kde se různé látky ze skupiny PFAS používají při výrobě, ale také o tréninkové polygony hasičů, mezinárodní letiště,

vojenské základny či petrochemické závody, kde se používají hasicí pěny s obsahem perfluorovaných látek obsahujících chemické vazby uhlíku a fluoru.

Účinně likvidují požáry ropných produktů tím, že vytvářejí kompaktní film na povrchu hořlavé kapaliny, který zabraňuje tvorbě hořlavých plynů a par. Jenže právě kvůli těmto vlastnostem jsou nebezpečné pro životní prostředí. Podle odhadů se na globální kontaminaci věčnými chemikáliemi podílejí až 30 procenty. Na rozdíl od PFAS v teflonových pánvích nebo nepromokavém oblečení byly dlouho intenzivně rozstříkovány přímo do přírody zejména ve výše jmenovaných lokalitách.

Evropská unie postupně tyto hasicí prostředky zakazuje. Od července platí zákaz používání pěn s látkou PFOA, od dubna 2026 se přidají i pěny s PFHxA, které budou povoleny jen v průmyslu se zajištěnou likvidací bez úniku do prostředí.

V Česku mají hasiči asi 27 tun fluorovaných pěnidel, což představuje šest procent z celkových zásob. V centrálních zásobách ministerstva vnitra se nachází dalších 52 tun určených pro mimořádné události. Ročně se spotřebuje průměrně 50 tun. Řada zemí už přešla na novou generaci bezfluorových pěn na bázi polymerů, podle všeho jsou stejně účinné.

Zasažení jsou i hasiči, kteří s fluorovanými pěnamí pracují pravidelně. Výzkum centra RECETOX na Masarykově univerzitě zkoumal 164 hasičů v Jihomoravském kraji a závěr byl jednoznačný: ve srovnání s běžnou populací měli výrazně zvýšenou hladinu PFAS v krvi. "Prokázali jsme souvislost výskytu PFAS v krvi s výskytem bilirubinu, což v důsledku znamená vyšší předpoklady ke kardiovaskulárním chorobám v budoucnosti," uvádí Nina Pálešová z RECETOX. Vystavení škodlivinám jsou hasiči nejen při výjezdech, ale i na stanicích při manipulaci s pěnamí a kontaminovanými pomůckami.

Zbavit se "věčnosti" je nutně drahé

V Česku je podle Forever Pollution několik desítek míst s vysokou kontaminací PFAS, zejména v okolí chemických továren. Historie prvního domácího dokumentovaného projektu dekontaminace PFAS sahá do roku 2021, kdy Státní zdravotní ústav upozornil společnost Jihostroj na zvýšené znečištění okolí závodu ve Velešíně. "Při měření jsme objevili tři zdroje látek PFAS: galvanovna, podzemní vody a dešťové vody. Provedli jsme pilotní projekt a na jeho základě Jihostroj přestavěl výrobu na galvanovně," vysvětluje Peter Putz ze společnosti Photon Water, která se specializuje na úpravy a čištění vody.

Firma vyvinula technologii kombinující membránové procesy s iontovou výměnou. Míru účinnosti odstranění PFAS má přes 99,5 procenta. Vedlejším efektem jsou úspory na platbách za vodné a stočné, protože až 70 procent vyčištěné vody lze vrátit zpět do výrobního procesu.

Podle Putze se náklady na dekontaminaci věčných chemikálií mohou v závislosti na lokalitě či rozsahu dekontaminace pohybovat ve statisících až milionech korun za jednu lokalitu. Kontinuální čištění vod s obsahem látek PFAS, které se následně vypouštějí do kanalizace nebo do vodního toku, je drahé. "Například cena zařízení, které dokáže denně vyčistit 50 metrů krychlových vody, se pohybuje kolem pěti milionů korun," říká Putz.

Podle jeho odhadu by komplexní dekontaminace průmyslových provozů, které produkují odpadní vody s PFAS, znamenala náklady v řádu několika miliard korun.

V nutných případech ji všude na světě obvykle platí znečišťovatelé. Jeden z největších projektů se odehrává u Antverp, kde společnost 3M zaplatí přes 570 milionů eur za dlouhodobé znečišťování okolí své chemické továrny. Dekontaminace podzemních vod na letišti v Salcburku stála 35 milionů eur. Švédské městečko Kallinge, považované za jednu z nejzasazenějších lokalit, čeká sanace až za 20 milionů eur.

Celkové odhadované náklady na sanaci kontaminované půdy a vody dosahují v Evropě 1,6 bilionu eur, tedy zhruba 40 bilionů korun neboli asi 20 českých ročních státních rozpočtů. K tomu je třeba připočítat dalších 52 do 84 miliard eur, což jsou peníze, které daňoví poplatníci v Evropě vynakládají na léčbu onemocnění způsobených látkami PFAS. V Česku je jejich zdravotními dopady zasaženo zhruba 300 tisíc lidí.

Technologie dekontaminace jsou však stále omezené. PFAS se rozkládají až při teplotách nad 1000 °C nebo je lze izolovat speciálními metodami a odstranit ve spalovnách. Vědci proto hledají inovativní přístupy. Například americké firmy Claros Technologies a Daikin nedávno úspěšně otestovaly UV-fotochemický proces, který dokáže zpracovávat stovky litrů kontaminované vody za minutu s účinností přesahující 99,9 procenta. Jiné metody používají například magnetickou pryskyřici či speciální křemíkový materiál.

Co jsou věčné chemikálie?

Jde o skupinu několika tisíc syntetických chemických sloučenin, které se odborně označují jako PFAS (per- a polyfluorované alkylové látky). Jejich společným znakem je, že se v přírodě prakticky nerozkládají. Svůj název "věčné chemikálie" si vysloužily kvůli extrémní chemické stabilitě: uhlíko-fluorové vazby v jejich struktuře jsou jedny z nejpevnějších v chemii.

PFAS se používají už od poloviny 20. století pro svou odolnost vůči vodě, mastnotě a vysokým teplotám. Najdeme je v nelepivých povrchových úpravách pánví, jako je teflon, v nepromokavém outdoorovém oblečení a dalších odolných textiliích, hasicích penách na letištích a v průmyslu, odolných obalech na potraviny či v průmyslových mazivech. Nebo i v lyžařských voscích.

Vzhledem k tomu, že jsou tyto chemikálie odolné vůči rozkladu, hromadí se postupně v půdě, vodě i v živých organismech, včetně lidí. Dnes se PFAS nacházejí v krvi většiny populace na světě.

Výzkumy je spojují s řadou zdravotních rizik od poškození jater a hormonálního systému až po zvýšené riziko některých typů rakoviny.

Proto se v posledních letech mluví o snaze omezit nebo úplně zakázat jejich používání, najít bezpečnější alternativy a vyčistit kontaminovaná území. Třeba pro čištění vody se v praxi často používá adsorpce na aktivní uhlí, kdy se PFAS vážou na pórovitý materiál, který se následně z vody odstraní. Podobně fungují ionexové pryskyřice, které chemicky vážou PFAS a zvládnou je z vody odstranit ještě efektivněji. Je to však dražší. U pitné vody a odpadních vod se

uplatňuje také reverzní osmóza, při níž membrána zachytí chemikálie a propustí pouze čistou vodu.

Pro kontaminovanou půdu nebo zbytky aktivního uhlí se využívá tepelná nebo chemická destrukce, kdy vysoká teplota nebo reakce s chemikáliemi PFAS rozloží. Výzkum směřuje i k moderním elektrochemickým a fotochemickým metodám, které slibují rozklad PFAS pomocí elektrického proudu nebo UV záření. Všechny technologie mají své limity a nyní jde spíše o zmírnění znečištění než jeho úplné odstranění. Byť některé metody slibují úspěšnost při odstranění PFAS přes 99,9 procenta.

Jaroslav Frei

12. ledna 1981 zemřel Jaroslav Frei, manažer

Janečkovy zbrojovky, zahrnující i Jawu, který během války zajistil před nacisty ukrytí stovek tun surovin a materiálu, včetně dílů k výrobě 8200 motocyklů a 700 aut. Navíc vyreklamoval z totálního nasazení stovky zaměstnanců.

Po válce, jak to u takových lidí bývá, tak se před novým režimem nesklonil. A když u dveří jeho pražského bytu

zvonili jednoho brzkého rána příslušníci StB, utekl přes balkon výtahovou šachtou a za dramatických okolností pokračoval na Západ. Soudruh soukmenovec a komunista jenerál odsuzuje tyto poklonkování imperialismu

Berlin 2026

Politická reprezentace Berlína se při blackoutu způsobeném ekologickými teroristy starala více o blaho imigrantů než o vlastní občany a zvláště důchodce!

Ten kontrast bije do očí, některým Berličanům se kvůli němu pění krev. Nemohoucí starci vyhnání z vymrzlých bytů poté, co jim ekologičtí teroristé sebrali elektrinu, leží na polních lůžkách v prochládlé tělocvičně, zatímco migrantům stát platí bydlení v hotelích.

Sedmadevadesátiletá Ingeborg Esserová se stala nejznámějším příkladem, že něco je úplně špatně. Potřebuje stálou péči, a když se nad ní sklonil primátor Berlína Kai Wegner s plastovým politickým úsměvem, jako by hovořil s dítětem na stanovém táboře, její syn na něj vyrazil: „Je skandál, že sedmadevadesátiletá žena, která normálně leží na nemocničním lůžku, je ubytována v tělocvičně na lehátku.“ O věci informoval iDnes.

Co se jeden nedoví, ale jak zjistit jestli je to pravda..

Moderátor ČT Jakub Železný se před časem hodně nahlas zasazoval za přejmenování Nábřeží Ludvíka Svobody v Praze.

Na Ludvíku Svobodovi nenechal ani nitku suchou! Možná mu unikl tenhle příběh doložený patřičnými dokumenty. **Děda Jakuba Železného se jmenoval Eisenkraft** Během 2.světové války odešel do Sovětského svazu a v roce 1943 se přidal k Československé jednotce v Buzuluku. Po bitvě u Sokolova dezertoval (potvrdil to mimo jiných plukovník Pravomil Rajchl) a ukryl se v

Kujbyševě v nemocnici. Tam se seznámil s jistou zdravotní sestrou, která mu 3.března 1945 porodila syna Vladimíra. V nemocnici byl Eisenkraft zatčen a měl být postaven před polní soud. **Hrozila mu smrt zastřelením.** Předsedou polního soudu byl nechvalně známý politruk **JUDr. Karel Vaš, agent NKVD**, který se v roce 1949 podepsal pod popravu hrdinného generála **Heliodora Píky**. Vaš měl s Eisenkraftem své plány. Šel za velitelem Československé jednotky Armádním generálem **Ludvíkem Svobodou**. Na něm záleželo, jestli ho opět začlení do své jednotky. **Díky rozhodnutí generála Ludvíka Svobody dezertér Eisenkraft přežil.** Po válce, v roce 1946, si změnil jméno na **Fedor Ž e l e z n ý**. Zemřel v roce 1991.

Po 79. letech od Svobodovy záchrany života Eisenkrafta, jeho vnuk nejen na sociálních sítích mluví o Svobodovi jako o komunistickém zločinci, jehož jméno „hyzdí“ pražské nábřeží. A přitom bez kladného rozhodnutí Ludvíka Svobody by vůbec **nebyl na světě!** To jsou paradoxy, co ?!Inu, každý dobrý skutek musí být po zásluze potrestán i kdyby na poplatek za ČT nebylo...

Václav Kabourek odešel.

13. ledna 2026 zemřel Václav Kabourek. Patřil k lidem, kteří se v padesátých letech odmítli smířit s nesvobodou. Zkušenost osvobození západních Čech americkou armádou, kterou prožil už jako chlapec, zásadně formovala jeho hodnoty. Po smrti otce zůstal s matkou sám a brzy se dostal do konfliktu s komunistickým režimem. V roce 1955 byl odsouzen k nepodmíněnému trestu za „sdružování proti státu“.

Za svůj postoj byl vězněn a ve vazbě vystaven psychickému týrání. Sám popisoval spánkovou deprivaci i nekonečně dlouhé čekání na výsledky v pozoru, čelem ke zdi.

„Budili mě na výsledky zásadně několik minut poté, co se mi na zemi na slamníku konečně podařilo usnout.“

Po propuštění se rozhodl k odvážnému kroku. Rok pracoval u železnice, studoval provoz nákladních vlaků a v září 1957 se spolu s přítelem ukryl ve vagónu s nákladem dřeva. Přes přísně střežené hranice projeli do Německa. Odtud Václav později vycestoval do Spojených států.

V USA prožil pozoruhodný profesní i osobní život. V Hollywoodu pracoval pro filmové produkce, většinu kariéry jako pilot pro filmaře. Létal pro filmové štáby, vedle toho měl zkušenosti i jako asistent kamery, produkční, scénárista a režisér. Setkal se s řadou výrazných osobností své doby. Blízký vztah měl například s hercem Alanem Aldou, znal komika Boba Hopea a v mládí se setkal s herečkou Jayne Mansfield. Sloužil také v americké armádě.

Do Československa se poprvé podíval na začátku 70. let, poté, co mu do USA přišel dopis, že byl rehabilitován. Návraty do vlasti pro něj byly vždy emočně náročné a dodnes se mu o nich špatně mluví. Od maminky se například dověděl, že po jeho útěku ji StB vyslýchala a mlátila.

„Maminka mě v autě vzala za ruku. Nic neříkala. Jen mi svými prsty přejížděla dlaň. Hledala, jestli mám na ruce mozoly.“ To, že je nenašla, jí napovědělo, že se mu daří.

Do České republiky se natrvalo vrátil v roce 2012. Na jeho příběh dnes vzpomínáme.

<https://www.pametnaroda.cz/cs/kabourek-vaclav-1937>

Tužka

Ještě na samém počátku 20. století lidé psali tužkami, ovšem ty dřevěné se musely ostřit a mechanické kousky byly velmi vzácné a technicky komplikované. Vše se změnilo 24. ledna 1906, kdy byl u budapeštského úřadu pod číslem 36946 přihlášena patent jistého Slavoljuba Penkaly (1871-1922). Slovenského vynálezce, který tehdy působil v chorvatském Záhřebu na adrese Trg kralja Tomislava 17. Nyní si tedy povíme něco víc o tomto nezvyklém člověku.

Eduard Penkala se narodil 20. dubna 1871 Liptovském Mikuláši na Slovensku v židovské rodině. Jeho otec Franciszek Pekała pocházel z Polska a matka Maria Hannelová byla Nizozemka. Mladý Eduard získal roku 1898 doktorát z oboru organické chemie na drážďanské univerzitě a v roce 1900 se usadil v Záhřebu, odkud pocházela jeho manželka - pianistka Emily Stoffregen. Pracoval jako úředník ministerstva financí a přijal chorvatské jméno Slavoljub. K jeho nejvýznamnějším objevům patří mechanická tužka (mikrotužka) s vysunovatelnou tuhou, kterou si nechal patentovat v roce 1906 a o nové senzaci se svět dověděl již za několik málo měsíců. Na základě prvních deseti exemplářů začaly proudit objednávky a noviny psaly o zázračném psadlu, které není nutné ostřit. Již o rok později svůj vynález doplnil o sponu - onen malý proužek materiálu, s jehož pomocí se tužky, plnicí pera či propisovací tužky nosí připevněné ke kapse.

Zdokonalil také plnicí pero a psací potřeby začal vyrábět spolu s Edmundem Mosterem, podnik dosud funguje pod názvem TOZ Penkala. Zajímavostí je ochranná známka firmy Penkala, sympatický človíček se špičatým nosem a velkým uchem, za kterým má vloženou tužku, což je karikatura samotného vynálezce.

Do konce svého života přihlásil Eduard Slavoljub Penkala více než 70 vynálezů, mezi které patří termoska, termofoř, rotační zubní kartáček, kapesní bateriová svítilna, železniční brzda, prášek na praní nebo insekticid, a byl rovněž autorem prvního chorvatského letadla - dvojplošník Leptir. Jeho tvůrčí práci ukončila smrt na zápal plic v padesáti letech (5. února 1922). Je pochován na záhřebském hřbitově Mirogoj. V anketě Největší Chorvat obsadil 43. místo.

Nejtajnějším akcím CIA šéfoval Cech Generál Zdeněk Novák

Exkluzivně: neznámý příběh špičkového amerického špiona Toma Rakusana

Jan Hejl reportér MF DNES

Nejutajovanější akce CIA, včetně verbování agentů v zahraničí a skryté operace proti nepřátelům Spojených států, donedávna řídil muž s českými kořeny. Identita Toma Rakusana byla pečlivě střeženým státním tajemstvím. Ze stínu vystoupil až poté, co před čtyřmi lety ze zpravodajské služby odešel. Potomek českých emigrantů v ní pracoval od 80. let a vypracoval se do jejích nejvyšších pater, až do funkce zástupce ředitele CIA pro operace. A proměnil ji jako málokdo. MF DNES jako první z českých médií přináší jeho příběh.

Začátek roku 2003. Napětí na Blízkém východě vrcholí, invaze americké armády do Iráku je na spadnutí. Generálové v Pentagonu a důstojníci CIA v Langley finalizují plány, jak co nejrychleji svrhnout režim diktátora Saddáma Husajna. Tajná služba potřebuje připravit půdu pro vojenskou operaci a do Iráku posílá jed-noho ze svých nejschopnějších mužů — Toma Rakusana.

Operativec do pouštní země dorazil pod krycí identitou člena týmu českého ministerstva vnitra. Dostal za úkol shromáždit informace přímo z terénu. V noci se plížil ulicemi Bagdádu, zaznamenával polohu Husajnovy protivzdušné obrany i jeho početných brigád a vyhodnocoval nosnost mostů. Volba jeho krytí nebyla náhoda.

Rakusan mluví plyně česky, otec i matka do Ameriky emigrovali z Československa. Příběh muže, který byl až doposud veřejnosti zcela neznámý a jehož jméno nebylo dekády dohledatelné v žádných zdrojích, odhalil a popsal přední americký novinář a držitel Pulitzerovy ceny Tim Weiner.

V nedávno vydané knize Mise: CIA v 21. století ho nazývá jedním z nej-chytrějších a nejtvrdších důstojníků CIA své doby.

Syn českých rodičů podle Weinera nastoupil do CIA v roce 1981 jako jednadvacetiletý mladík. V hierarchii tajné služby stoupal a jako operativec se mimořádně osvědčil právě v Iráku. Za statečnost při této nebezpečné misi od nadřízených obdržel nejvyšší vyznamenání udělované CIA. „Rakusan čtyřikrát vedl její rezidentury v různých zemích světa a před 12 lety se stal ředitelem blízkovýchodní divize. Poté povýšil až na post šéfa tajných operací celé CIA," popisuje pro MF DNES Tim Weiner, který pracoval v redakcích The New York Times a dalších předních médií. V době teroristických útoků z 11. září 2001 Rakusan působil jako vysoce postavený zástupce CIA v Praze.

Z té doby ho zná František Bublan, někdejší sociálnědemokratický ministr vnitra, který mezi lety 2001 a 2004 vedl českou civilní rozvědku ÚZSI. S Rakusanem se podle svých slov často setkával a spolupráci s ním si chválí jako naprosto excelentní. „Rozuměli jsme si jazykově i mentálně, uměl perfektně česky. Panovala mezi námi stoprocentní důvěra. Někdy se děje, že se neřekne všechno, něco zamlčí. Z jeho strany to tak nikdy nebylo, on byl úplně otevřený," vzpomíná Bublan.

23. října 1988 zemřel v Zadní Třebáni Zdeněk Novák, československý legionář a člen odboje. Za první světové války prošel srbskou frontou a

nakonec byl převlečen do Ruska, kde byl zajat. Vstupuje do československých legií a aktivně se zapojuje do bojů. Po válce je povýšen na brigádního generála a Mnichov ho zastihl u dělostřelectva II. armády v Olomouci. Hned po okupaci se zapojuje do vojenské odbojové organizace Obrana národa a posléze se stává jejím velitelem. Bohužel, 22. června 1944 je

zatčen Gestapem, vězněn na Pankráci a vyslýchán v Petschkově paláci. Během dlouhodobého mučení a vyslýchání nikoho neprozradil a nakonec je 5. května 1945 osvobozen pražskými povstanci. Zapojuje se do řízení operací povstaleckého velitelství „Alex“, ač s velmi podlomeným zdravím. Po válce to ještě dotáhl na armádního generála, ale 3. ledna 1951 byl zatčen. Zbaven všech vojenských funkcí, hodností a propuštěn z vojenské činné služby. V roce 1954 byl odsouzen k 18 letům za velezradu a uvězněn. V roce 1956 byl na základě prezidentské milosti propuštěn.

Holandský pokus.

125 migrantů bylo v rámci experimentu na „podporu integrace“ přiděleno do studentského bydlení se 125 nizozemskými studenty. Podle progresivního sociálního projektu se měli rychleji integrovat. Místo toho však byli studenti po léta vystaveni sexuálnímu napadání a násilí. Místní úřad, který toto uspořádání zavedl, však situaci odmítal řešit.

Studenti, kteří tam žijí, ale nizozemskému investigativnímu dokumentárnímu programu Zembla sdělili, že čelili opakovaným sexuálníм útokům, obtěžování, násilí, stalkingu a dokonce tvrdili, že došlo ke skupinovému znásilnění.

Evropští lídři, kteří plánovali a podporovali tuto invazi lidí ze třetího světa, kteří nenávidí nás i naši kulturu, si zaslouží strávit zbytek života ve vězení nebo hůř.

Poručík Cohen měl za úkol nabízet novým rekrutům armádní pojištění. Kapitán Smith si všiml, že poručík dosahuje téměř 100% úspěšnosti. Nedalo mu to a šel si potají vyslechnout Cohenovu přednášku. Poručík Cohen vysvětlil základy armádního pojištění vojáků a poté řekl: "Pokud byste byli zabiti v bitvě, tak s armádní pojistkou vyplatí vláda 200 000 dolarů vašim dědicům. Pokud ale nemáte armádní pojištění, vláda zaplatí maximálně 6 000 dolarů." Na chvíli se významně odmlčel, podíval se rekrutům zpřímá do očí: "Takže koho si myslíte, že pošlou do bitvy jako první?"

To co na začátku vztahu nazýváme roztomilými odlišnostmi, popisuje policie o patnáct let později jako motiv vraždy.

Okamura neřekl nic tak pobuřujícího.

Komentář Štěpána Chába (Krajské listy)

Tomio Okamura pronesl svůj novoroční projev. Řekl v něm to, co říkal poslední čtyři roky. Neřekl nic překvapivého, divného, nevhodného. A ano, u slova „nevhodného“ je vhodné se zastavit.

„Nelze za peníze, které patří českým důchodcům nebo zdravotně postiženým občanům a rodinám s dětmi, nakupovat zbraně a posílat je k udržování naprosto nesmyslné války. Nelze peníze našich občanů rozdávát cizím občanům jen proto, že to chce proválečná propaganda,“ řekl v projevu Okamura.

Za své působení vláda Petra Fialy vytvořila jeden a čtvrt bilionu korun dluhu. Takový zárez do futer nezvládl ani Andrej Babiš, když svým svojským způsobem řešil covid, lockdowny, hrazení platů doma se povalujícími lidmi ze státního, hrazení ušlých zisků podniků i přeláčení Němců při nákupu respirátorů z Číny. Petr Fiala zvládl vytvořit podstatně větší dluh. Přičemž za jím vytvořeným dluhem nebyly vrtulníkové peníze. Naopak, byla extrémně vysoká inflace, rostly daně, lidem se dařilo hůř, přesto dluh absurdně rostl. A rostl následovány slovy – stojíme za Ukrajinou. Jenže stát za Ukrajinou nelze až do vlastního sebezničení.

Kdybychom v podobné politice pokračovali, vydáme se do temných zákoutí bankrotu.

„Penězovody totiž tečou všemi směry a každý na tom byznysu něco trhá. Západní firmy a vlády i ukrajinští zloději kolem Zelenského junty, co si staví záchody ze zlata. Ať si kradou, ale už ne z našeho,“ praskal Okamura dál bičem.

Upřímně ano, peníze mizí jako v bezedné jámě, z Ukrajiny chodí zprávy o korupčních kauzách i z okolí prezidenta, který se, není tomu ani půl roku, snažil zlikvidovat tamní protikorupční úřady, Zelenského přítel Tymur Mindič si skutečně nechal postavit záchod a bidet ze zlata. Přičemž peníze si nevydělal vlastním byznysem. Pokud tedy za jeho byznys nepovažujeme lágrování mezinárodní pomoci Ukrajině.

A ano, naše země, řečeno s Havlem, po čtyřech letech fialovského fofrování erárních peněz skutečně nevzkvétá. Dluhy absurdně narostly. Ne každý u nás má záchody ze zlata... Až je budeme mít, nemám nic proti tomu dopřát je i lidem jiných zemí. (Ostatně záchod ze zlata, jak moc nízký a pudově hloupý člověk má potřebu vykonávat potřebu do zlaté mísy? Takový člověk nemůže zastupovat stát jinak, než jak předvedl Mindič. Jako gauner.)

Pak Okamura vyjádřil přání, aby ČR „vyskočila z bruselského vlaku, který navzdory varováním vlády USA míří ke třetí světové válce“.

I tam je problém. Velký problém. No jo, jenže když si shrneme poslední čtyři roky evropské politiky, nevidíme jedinou velkou iniciativu usilující o mír. Vidíme jen uzavření všech komunikačních linek (jak absurdní v době války) a neuvěřitelně, snad až bezhlavě válečnickou rétoriku (neméně absurdní). Když se mluví v Evropě o míru, mluví se jen o spravedlivém míru. Milá obezlička, která říká jediné – Rusko musí prohrát. Vlhké přání, které se ovšem nemá šanci setkat s realitou. Přání, které fakticky vylučuje jakoukoliv diplomatickou snahu o ukončení konfliktu. A ano, takhle se kormidluje k možnému velkému střetu. Božinku, k ničemu takovému by neměl chtít prostřednictvím evropské politiky dojít nikdo přičetný.

Okamurův projev byl přesně takový, jakou politiku SPD a venkoncem i hnutí ANO zastává. Orientace na české vnitřní problémy, zastavení proválečné politiky i plateb, snaha dotlačit svět k diplomatickému řešení. Zcela legitimní vnitřní politika státu. A ano, její součástí je i to, že se

Ukrajíně odepře privilegovaný status v politice České republiky, kterou beze zbytku prosazovala vláda Fialova. Lidé si zvolili změnu. A změna nastala i tím, že se z křesla předsedy Poslanecké sněmovny začíná ozývat zcela jiná politika. Není to politika nenávisti vůči Ukrajině, lásky vůči Rusku, je to pragmatické zatažení za záchranou brzdu a návratu České republiky do středu zájmů české vlády.

Na Okamurova slova reagoval ukrajinský velvyslanec v ČR. „Urážlivá a nenávistná vyjádření Tomia Okamury na adresu Ukrajiny a Ukrajinců, pronesená dnes v jeho novoročním projevu, považujeme za jeho osobní postoj, zjevně formovaný pod vlivem ruské propagandy,“ napsal na síti X Vasyl Zvaryč.

„Očekáváme, že orgány státní moci a občanská společnost České republiky poskytnou těmto výrokům náležité hodnocení a posoudí jejich slučitelnost s vysokou státní funkcí, kterou tento politik zastává,“ napsal Zvaryč dále

Je dokonale fascinující, že velvyslanec cizí země kibicuje vnitřní politiku hostitelské země a vyzývá k politickému sestřelení osoby v třetí nejvyšší ústavní funkci. Kdyby něco takového napsal německý velvyslanec, je oheň na střeše. Kdyby něco takového napsal slovenský velvyslanec, vypovíme našim bratřím válku. Komická je pak představa, kdyby se v tomto stylu vyjádřil v uplynulých čtyřech letech ruský vyslanec. Ale ukrajinskému vyslanci se píší dojemné dopisy prosící o odpuštění... za to, že navrhl svrhnout ve volbách zvoleného ústavního činitele České republiky. Jak to bylo ve filmu Dědictví? „Nová doba, host vyhazuje vrchního."

Jakožto občan České republiky na výzvu pana velvyslance rád reaguji a poskytuji těmto výrokům náležité hodnocení a vyvozuji, že pan Zvaryč by měl pro svou nebetyčnou drzost na postu velvyslance skončit. A slova Tomia Okamury? Prošel demokratickými volbami, prošel volbami i v Poslanecké sněmovně a skutečně není na velvyslanci Ukrajiny, aby výsledek našich voleb zpochybňoval. Česká republika není protektorát Ukrajiny.

Ve středověku lidé praktikovali tzv. dvoufázový spánek.

Naši předkové spali trochu jinak než my. Ne vždy se spalo úplně vleže. Lůžka byla kratká a spávalo se tak vlastně v polosedě. Proč? Důvodů bylo více. Jedním z nich je ten, že místností bývaly hodně zakouřené kvůli topení a s hlavou nahoře se lépe dýchalo.

Chudí lidé často spali jen na zemi, na lavici nebo v podkroví. Používali slámník, jednoduché polštáře a pokrývky z vlny nebo kožešin. Ti bohatší si užívali pérové matrace. Kde měli postel, tam často ji sdílelo víc lidí najednou.

Důkazy naznačují, že lidé ve středověku skutečně nespali celou noc. Spánek si dělili na dva úseky. Tato praxe vyšla v posledních letech znovu najevo díky výzkumu historika Rogera Ekircha, autora knihy Noc v dobách minulých. "Obě fáze spánku trvaly zhruba stejně dlouho, přičemž jedinci se probouzelí někdy po půlnoci, než se vrátili k odpočinku." K první fázi spánku se lidé uvelebili již od 21:00 zhruba do půlnoci, s cílem na několik hodin usnout. O několik hodin později se lidé začali probouzet z této první fáze spánku. Noční bdění trvalo obvykle od zhruba půlnoci do jedné hodiny ranní. To podle toho, v kolik hodin šli skutečně spát. Buzení uprostřed noci pak nebylo iniciováno žádným druhem budíku. Místo toho se probouzení dělo zcela přirozeně, stejně jako ráno. A jak se

ukázalo, dvoufázový spánek lidem skutečně prospíval.

Bdělosti, která následovala, se říkalo "hodinky". Bylo to překvapivě užitečné okno, v němž byli lidé poměrně výkonní. Jak uvádějí záznamy, lidé po probuzení z prvního spánku dělali prakticky cokoliv. Za slabé záře Měsíce, hvězd či olejových lamp se věnovali všem běžným úkonům. Přikládali dřevo do ohně, uklízeli či pracovali na tom, co předchozí den nestihli (na venkově se chodilo k dobytku). První fáze totiž všechny zbavila největšího vyčerpání, a tak se následně zbavení únavy měli čas věnovat jeden druhému. Povídání nebo sexu. Hodinky ale byly i dobou pro modlení. Druhá fáze spánku pak byla více relaxační. Jakousi přípravou na další den. Tento další krok byl považován za "ranní" spánek a mohl trvat až do svítání, nebo dokonce ještě déle.

Dvoufázový spánek byl široce praktikován v celém předindustriálním světě. Ve Francii byla počáteční fáze spánku známá jako "premiérem somme", v Itálii "primo sonno". Ve skutečnosti Eckirch našel důkazy o tomto zvyku v lokalitách tak vzdálených, jako je Afrika, jižní a jihovýchodní Asie, Austrálie, Jižní Amerika a Střední východ. A zdaleka nešlo o nějakou zvláštnost středověku, Ekirch začal mít podezření, že metoda byla dominantním způsobem spánku po celá tisíciletí - zdědili jsme ji po našich prehistorických předcích. První záznam, který Ekirch našel, byl z 8. století před naším letopočtem, v řeckém eposu Odysea, zatímco poslední náznaky existence dvoufázového spánku se datují do počátku 20. století, než celá praxe upadla do zapomnění. Důvodem upuštění od této praxe ale byla již průmyslová revoluce a posun směrem k závislosti na hodinovém čase (a následný rozmach umělého osvětlení).

Pro zajímavost uvedu, že ve středověku lidé obvykle spali pospolu (často i s úplnými cizinci), což vedlo k řadě přísných společenských konvencí, jako je vyhýbání se fyzickému kontaktu nebo příliš velkému neklidu, a byly také přesně určeny polohy (zasedací pořádek). Například děti by obvykle ležely na straně postele u stěny, následované matkou a otcem, pak následovaly mužské děti (opět uspořádané podle věku) a na konci nerodinní členové.

Historik Roger Ekirch se jedné noci roku 1995, během svého dvoufázového spánku, věnoval čtení, když v tom objevil článek v New York Times o jen pár let starém spánkovém experimentu. Výzkum tehdy provedl Thomas Wehr, spánkový vědec z Národního ústavu duševního zdraví, a zapojilo se do něj 15 mužů. Po úvodním týdnu pozorování jejich normálních spánkových vzorců byli v noci zbaveni umělého osvětlení z obvyklých 16 hodin na pouhých 10. Zbytek času byli zavřeni do ložnice bez světla nebo oken a plně zahaleni do temnoty. Přičemž byli vybízeni k odpočinku a spánku. Na začátku experimentu měli všichni muži normální noční návyky – spali v jednom nepřetržitém bloku, který trval od pozdního večera až do rána. Pak se stalo něco neuvěřitelného. Po čtyřech týdnech se jejich spánkové vzory změnily – už nespali v jednom bloku, ale ve dvou zhruba stejně dlouhých polovinách. Ty byly přerušovány na 1-3 hodiny, během kterých byli vzhůru. Měření spánkového hormonu melatoninu ukázala, že se upravily i jejich cirkadiánní rytmy, takže jejich spánek byl změněn i na biologické úrovni. Wehrovi se tak podařilo obnovit tzv. dvoufázový spánek. Ekirch později uvedl, že čtení o experimentu bylo "jedním z pravděpodobně nejvíce vzrušujících okamžiků v mém životě."

Ellery alias Albanese

His real name is Anthony Ellery, he was raised by his Irish Grandparents and his mother in a council flat. Grand father was a printer and an AWU official.

They were wealthy individuals and lived a reasonably prosperous life in Australia, abeit in a council flat.

That wasn’t uncommon at these times as housing was short and councils built houses and flats for their residents, they were the landlords and the rent collectors turned up on your doorstep each week.

His grandparents sent his mother and his uncle on a cruise ship back to Ireland, in 1962, something only very wealthy people could afford in 1962, the majority of Australians were extremely poor, lucky to afford a trip to Manly on the ferry, let alone cruise back to Ireland.

His mother became pregnant after a fling with an Italian cabin boy/waiter on the cruise ship.

Because his mum was catholic having the baby was the only option.

Today, his mother would have most likely aborted her pregnancy, let that sink in!

She returned to Australian to have the baby, lived with her well to do family home with him.

Now no name is recorded on his birth certificate, and without a marriage certificate, you cannot become an Albanese if your mother’s name is Ellery and you don’t declare your father’s name on your birth certificate in 1962.

So his real name is Anthony Ellery.

Now, having a baby out of wedlock didn’t get you a social housing accommodation back in the 1960’s or early 1970’s there was no pension for single mothers until 1973 and no real payments till 1977.

Most out of wedlock children were given to the grandparents to raise, Anthony Ellery was raised with his grandparents and mother together.

So any move out of the Ellery household by Anthony’s mum would have been for illness reasons, not because of being a single mum, because until 1973, she would not have received any money for him, because it didn’t exist back when.

Anthony and his mum lived in his grandparents flat, with his grandmother after his grandfather died in 1970.

Now Anthony went to a very well to do school, bypassing the many scummy public schools close by to where he lived.

He then went to Sydney University, which was free education then, but he lived at home in the council flat.

The name Albanese, is adopted by him in late 1970’s after he finally discovered the truth about his father.

The Federal Seat he was elected into has one of the heaviest concentrations of Italians in Australia, and being Italian helps. Being Irish would have been a great detriment to his election chances.

Now private catholic schools until year 12, Sydney University instead of work, means very well to do in the 1970’s and 80’s.

Most children left school after year 10, only the ones who could afford to remain unemployed went onto university, that was the era.

Anthony Ellery has glossed over many things in his life, no doubt he had his struggles, but myself as a young child living in a council flat with a widowed mother on a pension in Sydney, just putting food on the table was a challenge, let alone private colleges and university!!

I left home and school to find work at 15 years old, because of necessity.

So next time you hear Albo sob story, you know a bit more about the truth around his story.

He is a liar a fraud and a cheat

110 Years Before The Bondi Beach Massacre - The Battle of Broken Hill (1915)

Paul Zanetti

Australia’s First Act of Islamic Terrorism

On 1 January 1915, the remote mining town of Broken Hill became the site of the first shocking (and least discussed) act of Jihadist Islamic terrorism in Australia.

It's chillingly similar to the Bondi Beach Massacre of 2025.

Often minimised or misunderstood, the Battle of Broken Hill was not an accident, not random violence, and not a workplace dispute.

It was a deliberate, Islam-motivated attack on innocent civilians, carried out during wartime by two men acting in the name of a foreign power and a religious cause.

That morning, hundreds of Broken Hill residents gathered to celebrate New Year’s Day.

Families boarded an open railway carriage—the picnic train—heading to Silverton for a day of leisure in the outback sun.

What happened next would leave four people dead, many injured, and an enduring mark on Australia’s national security history.

As the train passed a rocky outcrop just outside town, two armed men opened fire with rifles. Bullets tore through the open carriages, striking men, women, and children with no warning and no means of escape.

Panic followed. Some passengers leapt from the moving train. Others were hit as they tried to shield loved ones.

By the time the train reached safety, four civilians had been killed and at least seven seriously wounded.

The attackers were Mullah Abdullah and Gool Mohammed, two Muslim immigrants from Pakistan/Afghanistan (then British India).

In the days following the attack, it became clear that this was not a personal grievance or an act of madness.

It was political and religious violence, directly connected to the global conflict of World War I.

Australia was at war with the Ottoman Empire, which had allied itself with Germany.

In late 1914, the Ottoman Sultan—also the Islamic Caliph—issued a call for jihad, urging Muslims worldwide to rise up against Britain and its allies. (Today, think ISIS).

Abdullah and Mohammed saw themselves as answering that call.

After the initial attack on the train, the two men retreated to nearby hills, flying a makeshift Ottoman flag stitched together from cloth. (The Bondi Terrorists draped a makeshift ISIS flag across their parked car on Bondi's Campbell Parade).

Local Broken Hill police and armed civilians pursued them.

A prolonged gunfight followed—hence the term “Battle of Broken Hill.”

The battle lasted almost two hours.

Towards the end very little shooting came from the rocky outcrop and most of it was off target.

At about one o'clock in the early afternoon, "a rush took place to the Turk's stronghold", and they were both found lying on the ground behind the rocks.

Both had many wounds,

Eerily similar to Bondi, the older man, Abdullah, was dead and Mahomed was severely wounded and taken to hospital.

Mahomed had been shot in the chest, the right forearm, the left thigh, his left-hand fingers were lacerated, and a bullet had grazed his neck. He died shortly after from shock.

Believing he would be killed, Gool Mahomed left a letter in his waist-belt which stated that, "I must kill you and give my life for my faith, Allāhu Akbar."

Mulla Abdullah said in his last letter that he was dying for his faith.

What makes this event historically significant is not only the loss of innocent life, but the nature of the violence itself and its comparison to the Bondi Beach Massacre.

This was:

- > A targeted attack on civilians
- > Carried out for religious-political reasons
- > Inspired by a foreign power’s call to violence
- > Intended to terrorise and make a symbolic statement

The very criteria of terrorism.

Yet for decades, the Battle of Broken Hill was softened in public memory.

The attackers were often described as “troubled,” “isolated,” or victims of discrimination.

The Islamic motivation was frequently downplayed, perhaps because it complicated Australia’s self-image as a peaceful, distant outpost untouched by global conflicts.

But history matters. Accuracy matters. As it matters today.

The Battle of Broken Hill should be remembered for what it was: Australia’s first experience of religiously motivated mass violence against civilians.

Broken Hill stands as a sobering lesson from our past.

We honour the victims not by forgetting or rewriting history, but by confronting it honestly—without fear, without exaggeration.

Truth is not hatred.

History is not prejudice.

And if our leaders could learn from history that Islam is jihad and jihad is war on unbelievers (kafirs and infidels), we may have prevented the attack on innocents at Bondi Beach in 2025.